

ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΚΛΑΪΝ Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΦΑΤΙΧ ΑΚΙΝ, ΝΑΕ ΚΑΡΑΝΦΙΛ, ΜΙΚΙΟ ΝΑΡΟΥΣΣΕ:
ΟΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ

Σάββατο 17 Νοεμβρίου 2007
Αρ. φύλλου 209

Έκδοση του 48ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Fischer

SAVOIR VIVRE. SAVOIR BOIRE.

ORIGINE STRASBOURG
Bière Blonde Spéciale d'Alsace

Απολαύστε υπεύθυνα

Κοντεύει πέντε το απόγευμα, και αυτό το σούρουπο στην πόλη, δεν είναι καθόλου μελαγχολικό. Το αντίθετο μάλιστα. Οι διοργανωτές και οι εθελοντές κάνουν την τελευταία πρόβα πριν την έναρξη του 48ου φεστιβάλ Θεσσαλονίκης μπροστά από το γυάλινο περίπτερο, Dewar's Cinema που στήθηκε στην πλατεία Αριστοτέλους. Ο ήχος των τυμπάνων του Νίκου Τουλιάτου δίνει ρυθμό στα βήματα των περαστικών που σταματούν έκπληκτοι και κοιτάζουν. Αν και νομίζω πως τύμπανα ακούμε σήμερα από το πρωί και αν τα ακολουθήσουμε τότε ο δρόμος θα μας βγάλει στα μονοπάτια του παγκόσμιου κινηματογράφου, που όπως πολύ σωστά άκουσα από το διπλανό τραπέζι στο Δωμάτιο με Θέα, η γιορτή του κινηματογράφου αυτές τις 10 μέρες, είναι ο τρόπος να ζήσεις τη ζωή, πέρα από γεωγραφικά σύνορα, κλισέ και άλλα στενάχωρα.

Οι εκλεκτοί καλεσμένοι καταφθάνουν από χτες το βράδυ και από τις πληροφορίες μου είναι όλοι τους πολύ ενθουσιασμένοι. Κάτι μου λέει πως φέτος έχουμε σύμμαχο μέχρι και τον καιρό αφού ο ήλιος από το πρωί ήταν το καλύτερο καλωσόρισμα, αν και τώρα ψιλοβρέχει. Εδώ είναι όλοι τους λοιπόν. Ο Φατίχ Ακίν, ο ισπανός σκηνοθέτης Χουάν Αντόνιο Μπαγιονά, η παραγωγός Μάγκι Ρένζι.

Ο τιμώμενος της διοργάνωσης Αμερικανός σκηνοθέτης Τζον Σέιλς μετά της συζύγου του..., ξύπνησε πρωί πρωί και τίμησε την παραλία μας και το νέο της πλακόστρωτο, κάνοντας jogging. Η αφορμή ήταν το τζετ λαγκ, η συνήθεια των δημιουργών να κρατάνε σημειώσεις μέχρι να ξημερώσει, αλλά και η επιθυμία του ίδιου και της γυναίκας του να αρχίσουν τις βόλτες με τους υπόλοιπους της παρέας που δεν είναι άλλοι από τους ηθοποιούς Κρις Κούπερ και Ντέιβιντ Στράδερν.

Και οι δύο κατέφθασαν στη Θεσσαλονίκη με τις συνοδούς τους και κάτι μου λέει πως αυτή τη στιγμή θα συνηθίζονται τηλεφωνικά για τη σημερινή βραδιά αλλά και τις υπόλοιπες μέρες και νύχτες που θα ακολουθήσουν. Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι περισσότεροι είναι πλήρως διαβασμένοι, αν και ο Σέιλς έδειξε έκπληκτος όταν αντίκρισε τον «πολιτισμό» στην άλλη πλευρά της παραλίας, αυτή με τους διάσημους καφέδες και την γκλαμουράτη ταχυφαγία. Αν τα σχέδια του για την εκδρομή της Τετάρτης πραγματοποιηθούν, τότε θα απολαύσει τη φύση σε όλο της το μεγαλείο στην Έδεσσα ή στις πλαγιές του Ολύμπου. Προηγήθηκε ένα σύντομο ταξιδάκι στο Ναύπλιο που τους μάγεψε. Εκείνη πάντως, απολύτως ενημερωμένη για την πόλη, μέχρι και το βιβλίο του Μαζάουερ μας εξομολογήθηκε ότι διάβασε πριν έρθει.

Άλλος ένας τιμώμενος του φετινού φεστιβάλ, ο διάσημος φωτογράφος Γουίλιαμ Κλάιν, απόλαυσε τις πρώτες ώρες του στην Θεσσαλονίκη με ενθουσιασμό για τα απλά και, για εμάς

δεδομένα, καθημερινά. Βόλτες στην παραλία και στην αγορά, τσίπουρα, ψαράκια και ρέγγες στο τσιπουράδικο Αγορά. Το πρόγραμμα του ευχάριστα φορτωμένου και ο ίδιος απόλυτα ευχαριστημένος όπως δίλωσε με το σπύσιμο της έκθεσης στο Μακεδονικό Μουσείο. Πλάι στη Μάριον Ιγγλέση τον είδαμε να περπατά αγέρωχος παρά τα ογδόντα του χρόνια και να ποζάρει με στίλ στο φακό του Πρώτου Πλάνου, μπροστά από τους θεούς και δαίμονες που φωτογράφησε στη ζωή του.

• **Εμείς πάλι, απόλυτα ευχαριστημένοι** με τη μαγεία του να ανακαλύπτουμε την πόλη μας μέσα από τα μάτια των διάσημων καλεσμένων μας κάθε Νοέμβρη. Τα live, τα μικρά καφέ της προξένου Κορομπλά και της Ζεύξιδος, η πλατεία Αριστοτέλους, τα τσιπουράδικα, μέχρι και το γεμιστό κουλούρι της γιαγιάς Λένας έχουν την τιμητική τους. Οι ουρές άρχισαν ήδη να σχηματίζονται έξω από το Ολύμπιον, όπως ουρές είχε εδώ και μέρες έξω από το γραφείο μας από παιδιά που ήθελαν να γίνουν εθελοντές και άλλα παιδιά που ήθελαν να βγάλουν τη cineκάρτα για να παρακολουθήσουν το Φεστιβάλ.

• **Το πρώτο 24ωρο του 48ου φεστιβάλ** έδωσε τη σκυτάλη στη νύχτα της τελείας έναρξης σε σκηνοθεσία του Θάνου Αναστόπουλου. Τα κόκκινα μπαλόνια είναι έτοιμα να εκτοξευθούν στον αέρα και να διαδώσουν το μήνυμα της γιορτής του κινηματογράφου σε κάθε γωνιά της πόλης.

• **Κανείς δεν πρόκειται να πάει νωρίς για ύπνο σήμερα.** Το πάρτυ στην Αποθήκη Γ θα μας κρατήσει όλους ξύπνιους μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Στην δική μου αγρυπνία έβαλε το κεράκι του ο ωραιότερος εσπρέσσο που έχω πει στη πόλη χρόνια τώρα. Στο καφέ του Daios με ένα πολίτη του κόσμου, τον Κωσταντίνο Κακανιά, να μου υπενθυμίζει πόσο ωραία είναι η ζωή μέσα από την τέχνη, τον κινηματογράφο, έξω από στενά μυαλά και ταμπέλες περί δεδομένου ερωτισμού και βαριεστημάρας. Ο Κωνσταντίνος Κακανιάς βρίσκεται εδώ με την έκθεση του Split (Higher and Higher) στην Gallery Kalfayan αλλά και με ένα μπαλόνι γλυπτό της κας Τεπενδρή στην Αποθήκη 8 στο λιμάνι, που δίνει με τη σειρά του άλλον αέρα στην φεινή άψογη διοργάνωση.

• **Περιμένοντας για ταξί στη βροχή,** σκεφτόμουν ότι οι μέρες και οι νύχτες που θα έρθουν θα μας βρουν από σκοτεινή αίθουσα σε σκοτεινή αίθουσα. Από στριμωξίδι σε στριμωξίδι. Είναι όμως το πιο ωραίο στριμωξίδι αυτό σε δρόμους, καφέ, εστιατόρια, βιβλιοπωλεία, κινηματογραφικές αίθουσες και ό,τι άλλο σε οδηγεί στο φεστιβάλ. Φτάνοντας στην είσοδο του Ολύμπιον, είδα ότι η βροχή δεν εμπόδισε τον κόσμο να περιμένει μούσκεμα από την κορφή μέχρι τα νύχια, γκρινιάζοντας καμιά φορά, δικαιολογημένα. Αλλά αυτό δε σημαίνει φεστιβάλ; Ουρές και αναμονή εκτός από κινηματογραφική απόλαυση;

• **Επώνυμοι και ανώνυμοι κήρυξαν την έναρξη της γιορτής του κινηματογράφου** με τον Γιώργο Χωραφά να δίνει με την εμφάνισή του τη λάμψη που χρειάζεται μια τέτοια διοργάνωση. Διέσχισε τη γεμάτη κόσμο αίθουσα και βγαίνοντας στην υγρή από την βροχή πλατεία Αριστοτέλους, άφησε το πρώτο φεστιβαλικό μπαλόνι να φύγει ψηλά στον ουρανό. Άλλα μεγάλα μπαλόνια στην αίθουσα χρησιμοποιήθηκαν σαν ιδανικές εναέριες οθόνες, για να θυμηθούμε τα πρόσωπα που πέρασαν στις προηγούμενες διοργανώσεις. Τα λόγια του Μπέργκμαν, που ακολούθησαν, μου θύμισαν ένα δικό μου παλιό όνειρο να ασχοληθώ με το σινεμά. Αλλά γρήγορα το ξεπέρασα.

• **Ο ενθουσιασμός των καλεσμένων τελικά ήταν το highlight της βραδιάς** και όχι τα λόγια. Στους ψίθυρους στα διπλανά καθίσματα άκουσα σχόλια για τη γοητεία του Κώστα Γαβρά και του Τζον Σέιλς, είδα το ήρεμο βλέμμα του Στράδερν και ένιωσα την αγωνία αυτών που περίμεναν να δουν την ταινία *My Blueberry Nights* του Γουόνγκ - Καρ - Γουάι. Τα ραντεβού για το καθιερωμένο πάρτυ στην Αποθήκη Γ δόθηκαν σε δευτερόλεπτα. Όλοι θα περνούσαν να δώσουν το «παρών», κι ας έπρεπε να ξυπνήσουν πρωί πρωί για να προλάβουν αφιερώματα, ταινίες, εκθέσεις, πάρτι, συναυλίες. Ποιός θα έχανε αυτήν την ευκαιρία; Τι ποιά ευκαιρία; Ο Κωσταντίνος Κονιοβράκης, στην παρουσίαση της τελείας, το είπε ξεκάθαρα. Αυτή που έχει ο καθένας από εμάς, να γνωρίσει σπουδαίους δημιουργούς, να ζήσει για 10 μέρες κινηματογραφικά.

Εμπορικός ή καλλιτεχνικός κινηματογράφος;

Η Εμπορική στηρίζει την καλλιτεχνική διάσταση του κινηματογράφου, ως χορηγός του 48ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Αναλαμβάνοντας την προβολή του έργου των Ελλήνων και ξένων δημιουργών, η Εμπορική συμβάλλει, ώστε η τέχνη του κινηματογράφου να εκπληρώσει το σκοπό της: να φτάσει κοντά στους αποδέκτες της.

SOLID - Ipsos

Χορηγός 48ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΚΛΑΪΝ

Ο ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦ' ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΕΚΘΕΣΗ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟ ΝΕΟΪΟΡΚΕΖΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟ, ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΗ, ΖΩΓΡΑΦΟ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΣΤΑ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΖΥΜΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΣΧΙΔΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ· ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΟΥ ΕΦΕΡΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΔΑΣ, ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ.

Από νεαρή ηλικία ο Κλάιν, εγκατέλειψε την Αμερική και περιπλανήθηκε ανά τον κόσμο (Μόσχα, Ρώμη, Τόκιο) ενώ το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής του το πέρασε στο Παρίσι, όπου και συνεχίζει να κατοικεί μέχρι σήμερα. Από κάθε ταξίδι του, έφερε μαζί του εικόνες και ιδέες, μοναδικές μαρτυρίες μιας σκληρής κοινωνικής πραγματικότητας, οι οποίες και αποτέλεσαν την πρώτη ύλη της δημιουργικότητάς του.

Ο Κλάιν χρωστά την παγκόσμια φήμη του στην φωτογραφία. Αν και δεν είχε ποτέ επίσημη φωτογραφική παιδεία, κατάφερε να υποτάξει το χάος της μεγαλούπολης στους κανόνες του φακού του. Η δουλειά του ανήκει στη λεγόμενη «hard-boiled» φωτογραφία δρόμου, μιας και διατηρεί μια ροπή προς την κυνικότητα, την ψύχωση και την ωμότητα. Ο ίδιος έχει πολλές φορές δηλώσει ότι χρησιμοποιεί μια τεχνική χωρίς ταμπού, αφήνοντας το φακό του να εστιάζει «σε θραύσματα, αντιθέσεις, θολές εικόνες, αποσύνθεση, ατυχήματα και γενικά σε ό,τι συμβαίνει».

Στο σύνολο του έργου του κυριαρχεί η αισθητική του δρόμου. Ο κινηματογράφος είναι η ωριμότητα. Και η φωτογραφία τα νεανικά του χρόνια.

Το 1956 κυκλοφόρησε το βιβλίο του «Life is Good and Good for You in New York: Trance Witness Revels» χρίζοντάς τον έναν από τους σημαντικότερους «φωτογράφους δράσης» του κόσμου. Το λεύκωμα αυτό είχε ενθουσιάσει τόσο τον Φεντερίκο Φελίνι, που του πρότεινε να δουλέψει ως βοηθός του στις *Νύχτες της Καμπρία*, ανοίγοντάς του έτσι το δρόμο για τη μεγάλη οθόνη. Ο κόσμος της μόδας τού δίνει αφορμή να γυρίσει το σατιρικό *Who are you Polly Maggoo?* ενώ ως τα τέλη σχεδόν της δεκαετίας του '70 ασχολήθηκε με το προβοκατόρικο *Mr. Freedom*, μια σφοδρή επίθεση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ακολούθησαν κι άλλες δουλειές, μέχρι και το 1999 που παρουσίασε την τελευταία του ταινία *Le Messiah* σε μουσική του Haendel, ένα σουρεαλιστικό ορατόριο εκτελεσμένο από φυλακισμένους, ναρκομανείς, και αστυνομικούς.

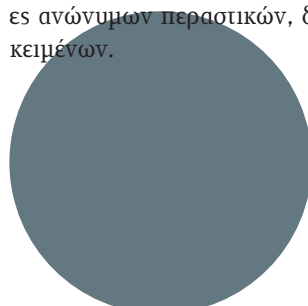
Στο σύνολο του έργου του –αισίως– εβδομνταεννιάχρονου καλλιτέχνη, κυριαρχεί η αισθητική του δρόμου. Ο κινηματογράφος είναι η ωριμότητα. Και η φωτογραφία τα νεανικά του χρόνια. Ο Klein συνδέει την καλλιτεχνική του παραγωγή με τις οπτικές τέχνες. Το κάθε διαφορετικό μέσο είναι ένας τρόπος να πει μια ιστορία, αποκρυσταλλώντας με το βλέμμα του τις ρυτίδες της αστικής μας κουλτούρας.

Ο νεοϊορκέζος Ουίλιαμ Κλάιν, πολύ νέος, έριξε μαύρη πέτρα πίσω του. Στις Η.Π.Α., τη Νέα Υόρκη και το Μπρούκλιν, όπου μεγάλωσε. Ζει στο Παρίσι εδώ και 59 χρόνια και δηλώνει ότι δεν μπορεί να αντιληφθεί πώς σκέφτεται ο αμερικανικός λαός.

Το 48ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης τιμά τον σημαντικό αυτό καλλιτέχνη με τη διοργάνωση μιας έκθεσης με φωτογραφίες του, σε συνεργασία με το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (ΜΜΣΤ), και με ένα κινηματογραφικό αφιέρωμα, όπου προβάλλονται οκτώ ταινίες του: *Ποια είστε Πόλι Μαγκκού;*, *Μίστερ Φρίντομ*, *Έλντριτζ Κλίβερ*, *Μοχάμεντ Άλι: Ο μέγιστος*, *Το πειραματικό ζευγάρι*, *Μεγάλες νύχτες, μικρές μέρες του '68*, *Εντός και εκτός μόδας* και *Ο Μεσσίας*.

Η έκθεση που παρουσιάζεται στο ΜΜΣΤ αποτελείται από τις περίφημες ασπρόμαυρες φωτογραφίες της Νέας Υόρκης (1954-55), του Τόκιο (1961), της Μόσχας (1959-60), της Ρώμης (1956 και 2005) του Παρισιού (1957-σήμερα), φωτογραφίες μόδας και των ακατάστατων, πολύχρωμων παρασκηνίων της, και αφίσες των ταινιών του. Έναν τοίχο καταλαμβάνουν τα τεράστια ζωγραφισμένα φωτογραφικά «κοντάκι» που έγιναν σήμα κατατεθέν του, όπου χρησιμοποιεί σμάλτο πάνω σε φωτογραφικό χαρτί. Σε ειδικά διαμορφωμένο σημείο του μουσείου προβάλλονται οι ταινίες μικρού μήκους *Broadway by Light* (1958), *Ralents* (1984), και *Contacts* (1983). Η πρώτη θεωρείται μια κατεξοχήν ταινία «ποπ», η δεύτερη είναι μια χορογραφία της αργής κίνησης και η τελευταία, όπου αναλύει τη διαδικασία δημιουργίας των κοντάκι του, είναι ένα σπάνιο σεμινάριο για τους παθιασμένους φωτογράφους.

Αυτή τη περίοδο προετοιμάζει ακόμη δύο δουλειές. Η μία είναι ένα μεγάλο λεύκωμα με τα «painted contacts» του, μια έκδοση στην οποία θα φιλοξενήσει αυτό το υλικό, όπου ενώνει τη φωτογραφία με τη ζωγραφική. Μια διαδικασία στην οποία μετατρέπει το φωτογραφικό του έργο σε ζωγραφικό. Η δεύτερη δουλειά που ετοιμάζει είναι ακόμη μία έκδοση με τίτλο «Anywhere». Πρόκειται για φωτογραφίες από τα ταξίδια του, αλλά και από τη δουλειά του, που τις συγκεντρώνει όλες μαζί μέσα σ'αυτήν την έκδοση, αλλά μετά από μια νέα επιλογή. Στην έκδοση θα υπάρχουν φωτογραφίες που είχε απορρίψει στο παρελθόν και δεν έχει παρουσιάσει σε κάποια έκθεση. Φωτογραφίες τοπίων, πορτρέτα, φωτογραφίες ανώνυμων περαστικών, δρόμων και αντικειμένων.

6

Δεν είχε ποτέ επίσημη φωτογραφική παιδεία, αλλά είναι φωτογράφος «δράσης». Αποτυπώνει ενστικτωδώς τους ανθρώπους, το φως και τις καταστάσεις στο δρόμο, πάνω στην κίνηση, χωρίς να εστιάζει, εντάσσοντας το «φλου» στην αισθητική του, δημιουργώντας εικόνες μοναδικής έντασης, ασχήμιας, ομορφιάς και θορύβου.

Τον συναντήσαμε στο ΜΜΣΤ να επιθεωρεί, φανερά ικανοποιημένος, την έκθεση με φωτογραφίες του, που επιμελήθηκε η Μάριον Ιγγλέση. Η ίδια ήταν που εντόπισε στο στούντιό του τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες που είχε τραβήξει στο πρώτο του ταξίδι στην Ελλάδα με τη σύζυγό του Ζαν, το 1957 και αργότερα, το 1963, οι οποίες παρουσιάζονται για πρώτη φορά.

Τη δεύτερη μέρα του στο Παρίσι, γνώρισε τη σύζυγό του Ζαν. Ξαναπήγε στις Η.Π.Α. μετά από έξι χρόνια.

Ήμουν ζωγράφος, κλεισμένος στο στούντιό μου και δούλευα μακριά από τον κόσμο. Η φωτογραφική μηχανή άνοιξε έναν ολόκληρο κόσμο μπροστά στα μάτια μου. Με έβαλε μέσα στον κόσμο, στην πραγματικότητα. Η φωτογραφική μηχανή μπορεί να πιάσει κάτι που είναι πραγματικά σημαντικό.

WILLIAM KLEIN

Klein owes his worldwide reputation to photography. Although he never had any official education on photography, he managed to subdue the chaos of the big cities to the rules of his lens. His work belongs to the so-called "hard-boiled" street photography, since it maintains a tense to cynicism, psychosis and atrocity.

ΑΝ ΖΟΥΣΑ ΣΤΙΣ Η.Π.Α., ΘΑ ΕΙΧΑ ΠΑΘΕΙ 50 ΕΜΦΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ!

«Την εποχή που μεγάλωνα στο Μπρούκλιν, δεν μπορούσες εύκολα να πας σε κάποια άλλη γειτονιά. Ίσως να έμπλεκες. Δεν κοιτούσες κατάματα. Όταν ξαναπήγα ως ενήλικας κι έβγαζα φωτογραφίες, διαπίστωσα ότι μπορούσα πιο εύκολα να τους κοιτάξω πίσω από το φακό. Ούτε εγώ φοβόμουν, ούτε αυτοί ρωτούσαν τι ζητούσα, γιατί έβλεπαν ότι δούλευα».

Πώς ήταν η Ν.Υόρκη μετά από έξι χρόνια στο Παρίσι;

«Είδα μια πόλη θλιβερή, τραγική. Το μετρό ήταν βρώμικο, η ποιότητα ζωής κακή, ο κόσμος φαινόταν ταλαιπωρημένος. Καμία σχέση με το Παρίσι. Είδα μια εντελώς διαφορετική πόλη από την ιδέα που είχα γ' αυτήν όταν μεγάλωνα».

Στην έκθεση δείχνετε φωτογραφίες από επισκέψεις σας στη Μόσχα, το Τόκιο, τη Ρώμη, την Ελλάδα. Ποιο είναι το κοινό τους στοιχείο;

«Πάντα όπου πήγαινα, προσπαθούσα να φωτογραφίσω σκηνές, ανθρώπους, αντικείμενα, εικόνες που μου φαινόταν σημαντικές. Και πάντα είχα το δίλημμα: άραγε αυτά που θεωρώ εγώ σημαντικά, είναι το ίδιο σημαντικά για τον κόσμο που ζει εδώ; Θα ήταν ένα θαύμα αν όντως συνέβαινε αυτό!».

Τι ήταν αυτό που σας έστρεψε στη φωτογραφία;

«Ήμουν ζωγράφος. Ήμουν κλεισμένος μέσα στο στούντιό μου και δούλευα μακριά από τον κόσμο. Η φωτογραφική μηχανή άνοιξε έναν ολόκληρο κόσμο μπροστά στα μάτια μου. Με έβαλε μέσα στον κόσμο, στην πραγματικότητα. Η φωτογραφική μηχανή μπορεί να πιάσει κάτι που είναι πραγματικά σημαντικό.»

Η πρώτη επίσκεψή στην Ελλάδα ήταν ως τουρίστας.

«Ήταν μια άλλη χώρα τότε η Ελλάδα, πολύ πιο πίσω από την Ευρώπη. Ονειρευόμουν όμως να επισκεφτώ τα νησιά. Όταν πήγαμε, δεν υπήρχαν εστιατόρια και ξενοδοχεία. Είχαμε πάρει ψωμί και κονσέρβες από την Αθήνα. Υπήρχε όμως η ζεστασιά των ανθρώπων, η αθωότητα και η φιλοξενία, κι ας μην είχαν ανέσεις. Μ' άρεσε όμως γιατί ήταν σαν ένα ταξίδι στο παρελθόν».

Αργότερα, το «Vogue» του ζήτησε να φωτογραφίσει τις νεαρές Ελληνίδες εύπορων οικογενειών και επανήλθε στην Ελλάδα. «Την ίδια εποχή γυριζόταν το Τοπ Καπί στην Κωνσταντινούπολη και το 'Vogue' μου ζήτησε να πάω να φωτογραφίσω τα γυρίσματα. Πήγα και γνώρισα τη Μελίνα Μερκούρη, τον Πίτερ Ουστίνοφ και τους άλλους ηθοποιούς. Από κει είναι και οι φωτογραφίες της έκθεσης».

Από τότε, δεν μάθαινε νέα για τη χώρα μας. «Νέα της Ελλάδας έφταναν στο Παρίσι μόνο την εποχή του Εμφυλίου και στη Χούντα –ξέρω ότι αυτές τις μέρες έχετε την επέτειο της εξέγερσης των φοιτητών. Μετά έγινε πολύς θόρυβος το 1988 με την υποψηφιότητα του Μάικλ Δουκάκη. Πήγα τότε σε ένα συνέδριο των Δημοκρατικών, στην Ατλάντα, που θα μιλούσε ο Δουκάκης. Ήταν αστείο. Δεν υπήρχε τίποτα το ελληνικό σ' εκείνο το συνέδριο».

Πάντα όπου πήγαινα, προσπαθούσα να φωτογραφίσω σκηνές, ανθρώπους, αντικείμενα, εικόνες που μου φαινόταν σημαντικές. Και πάντα είχα το δίλημμα: άραγε αυτά που θεωρώ εγώ σημαντικά, είναι το ίδιο σημαντικά για τον κόσμο που ζει εδώ;

Θα μπορούσατε να επιστρέψετε στις Η.Π.Α.;

«Δεν θα μπορούσα να ζήσω με τίποτα εκεί. Θα τρελαινόμουν! Θα είχα πάθει 50 εμφράγματα μέχρι τώρα. Δεν θα μπορούσα να αντέξω να βλέπω τον Ρήγκαν και το Μπους στην τηλεόραση. Το περίεργο είναι ότι οι Αμερικανοί δεν κάνουν απολύτως τίποτα. Όταν έγινε το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, δεν βγήκε κανείς στους δρόμους να διαμαρτυρηθεί. Όταν έγιναν οι επιθέσεις στο σταθμό της Μαδρίτης, τρία εκατομμύρια Ισπανοί ξechύθηκαν στους δρόμους να διαμαρτυρηθούν. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι σε μια πόλη δέκα εκατομμυρίων κατοίκων, κανένας δεν τόλμησε να βγει στους δρόμους και να διαμαρτυρηθεί γι αυτό που έγινε...».

Ναι αλλά την εποχή του πολέμου στο Βιετνάμ οι Αμερικανοί βγήκαν στους δρόμους μαζικά και με μεγάλες πορείες απαίτησαν να σταματήσει ο πόλεμος.

«Αυτό είναι αλήθεια. Δεν ξέρω τι έχουν πάθει τώρα. Οι Η.Π.Α. αυτή τη στιγμή είναι ο παγκόσμιος τρομοκράτης. Βομβαρδίζουν και σκοτώνουν χιλιάδες κόσμο στο Ιράκ και απειλούν να κάνουν τον ίδιο και στο Ιράν. Το Ισραήλ σκοτώνει τους Παλαιστίνιους. Αν οι Η.Π.Α. είχαν κάνει κάτι παρόμοιο με την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους θα περηφανευόντουσαν τώρα και επί χρόνια θα το θεωρούσαν ως το μεγαλύτερο στρατηγικό χτύπημα. Και οι Αμερικανοί νομίζουν ακόμη ότι η χώρα τους είναι παράδεισος και ότι όλοι τους ζηλεύουν και θέλουν να ζήσουν εκεί. Δεν ξέρω τι έχουν πάθει, γιατί δεν αντιδρούν. Αυτός είναι ο λόγος που δεν ζω εκεί».

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

ΒΑΣΕΡΜΙΑ / VASERMIL

Βάσερμιλ ονομάζεται το ποδοσφαιρικό γήπεδο της πόλης Be'er-sheva στα νότια του Ισραήλ. Στο ποδόσφαιρο άλλωστε, βρίσκουν διέξοδο από τη σκληρή καθημερινότητα και τη ρατσιστική αντιμετώπιση της μικρής κοινωνίας όπου ζουν, τρεις έφηβοι - παιδιά μεταναστών, στην πρώτη ταινία του 37χρονου Ισραηλινού Μουσόν Σαλμονά, η οποία κέρδισε το Wolgin Award στο φεστιβάλ της Ιερουσαλήμ, γνωρίζοντας ενθουσιώδη υποδοχή από κοινό και κριτικούς.

Τι σε οδήγησε στη σκηνοθεσία;

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, μ' ενδιέφερε να διηγούμαι ιστορίες. Ως παιδί και αργότερα ως έφηβος έγραφα και διάβαζα πολύ. Επειδή μεγάλωσα σε μια μικρή πόλη της ερήμου, δεν υπήρχε ιδιαίτερη πολιτιστική κίνηση κι έτσι έπρεπε να συμβιβαστούμε στα μέσα χολιγουντιανά μπλοκμπάστερ και το ποδόσφαιρο. Η σκηνοθεσία ήρθε ως επιλογή όταν έφυγα από την γενέτειρά μου Be'er-Sheva και ταξίδεψα για λίγο στον κόσμο. Ζούσα ήδη 10 χρόνια στο Λονδίνο (1994-2004) κι αυτό μου «άνοιξε» τα μάτια. Έβλεπα όσες περισσότερες ταινίες μπορούσα σ' ένα αφιέρωμα κλασικού ρεπερτορίου, το *The Everyman*, όπου τα πρωινά παρακολουθούσα μια τριπλέτα παλιών και νεότερων κλασικών ταινιών. Αυτό ήταν και το θεωρητικό μου πανεπιστήμιο. Για τις πραγματικές μου σπουδές συμμετείχα στο London Filmmaker Co-op, ένα κινηματογραφικό κλαμπ που λειτουργούσε ως σημείο συνάντησης των μελών κι όπου υπήρχε ένας πίνακας ανακοινώσεων για ανεξάρτητες παραγωγές που έψαχναν συνεργάτες. Τα πρώτα δυο χρόνια, εκεί, εργάστηκα σε καμιά ντουζίνα ταινίες μικρού μήκους με κάθε εργασιακή ιδιότητα, από απλό παιδί για όλες τις δουλειές μέχρι καμεραμάν. Μετά εργάστηκα ως ερευνητής σε μια σειρά ντοκιμαντέρ για το BBC ενώ συμμετείχα και σε πολλά πρότζεκτ, αλλά ποτέ δεν σταμάτησα να γράφω. Γύρισα μια δικιά μου ταινία μικρού μήκους κι ένα ντοκιμαντέρ κι έγραψα το *Vasermil* το 2003. Γύρισα στο Ισραήλ το 2004 και βρήκα χρηματοδότηση από το Ισραηλινό Κέντρο Κινηματογράφου στις αρχές του 2006.

Ήταν δύσκολο να βρεις αυτήν τη χρηματοδότηση;

Ναι, για δυο λόγους. Ο πρώτος ήταν το γεγονός ότι επρόκειτο για πρώτη ταινία ενός αυτοδίδακτου σκηνοθέτη και στο Ισραήλ οι πηγές χρηματοδότησης είναι ελάχιστες. Ο δεύτερος ήταν η φύση του σεναρίου. Επειδή η ταινία αναδεικνύει θέματα που η mainstream κουλτούρα του Ισραήλ τείνει να αποφεύγει, το πρότζεκτ δεν ήταν «ευπώλητο». Το σιλ της κινηματογράφησης, το γεγονός ότι χρησιμοποίησα ερασιτέχνες ηθοποιούς και κυρίως τα θέματα που θίγει, χαρακτηρίζονται ως μη εμπορικά.

MUSHON SALMONA

Η ταινία σου είναι αυτοβιογραφική;

Όχι με την κλασική έννοια του όρου. Βασίζεται σε μια έρευνα που έκανα, για λογαριασμό ενός ντοκιμαντέρ που σκόπευα να γυρίσω το 2003, για τα παιδιά του δρόμου στη γενέτειρά μου. Έτσι, οι χαρακτήρες και οι τοποθεσίες είναι πολύ κοντινές στις δικές μου εμπειρίες ως παιδί, αλλά δεν μπορώ να πω ότι είναι η ιστορία της δικής μου παιδικής ηλικίας.

Πιστεύεις ότι κάτι θετικό συμβαίνει επί του παρόντος στον ισραηλινό κινηματογράφο μετά από μια σειρά «κακών» ετών;

Ναι, το πιστεύω. Ο συνδυασμός ύπαρξης περισσότερων πηγών χρηματοδότησης (κράτος και τηλεόραση) μαζί με το άνοιγμα στον κόσμο και ίδρυσης περισσότερων Σχολών Κινηματογράφου έφερε αυτό που μπορεί να περιγραφεί ως άνθηση μιας μέχρι πρότινος λιμνάζουσας βιομηχανίας. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά έχω την αίσθηση ότι όλο και περισσότεροι άνθρωποι δεν χρειάζονται πια χρηματοδότη για να πάρουν μια κάμερα στο χέρι και να κινηματογραφήσουν τις δικές τους ιστορίες ανεξάρτητα και με ένα μηδαμινό budget.

Επενδύουμε στα ταξίδια σας.

Ανανεώνουμε το στόλο μας με 25 ολοκαίνουργια Airbus A320 και A321.

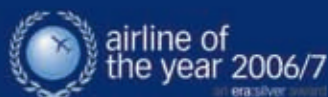
Η Aegean Airlines, πραγματοποιώντας τη μεγαλύτερη ελληνική επένδυση στις αερομεταφορές -η οποία ξεπερνά το 1.5 δισεκατομμύριο δολάρια- ανανεώνει το στόλο της με 25 νέα Airbus. Η παράδοση των αεροσκαφών ξεκίνησε το Φεβρουάριο του 2007 και θα ολοκληρωθεί στις αρχές του 2010.

Τα νέα Airbus της Aegean χρησιμοποιούν τεχνολογία fly-by-wire, είναι εξοπλισμένα με κινητήρες IAE V2500, καλύπτουν ένα μεγάλο εύρος αποστάσεων και προσφέρουν εξαιρετικά άνετο και αθόρυβο ταξίδι.

Η καμπίνα του A320 έχει αναδειχθεί σύμφωνα με ανεξάρτητες έρευνες ως η πλέον άνετη στην κατηγορία της και είναι εξοπλισμένη με τα σύγχρονα καθίσματα της RECARO. Παράλληλα, το σύστημα IFE (Passenger In-Flight Information/ Entertainment System) υπόσχεται ακόμα πιο ενδιαφέρουσες πτήσεις, προσφέροντας πληροφορίες/ κάρτες για τα στοιχεία της πτήσης και τη θέση του αεροσκάφους.

Η οικογένεια των αεροσκαφών Airbus A320, που συμπεριλαμβάνει επίσης τα δημοφιλή A318/A319/A321, με χωρητικότητα από 120 έως 220 θέσεις, αποτελεί την πρώτη επιλογή των αεροπορικών εταιριών παγκοσμίως.

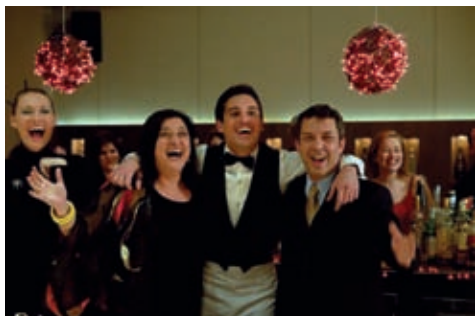
Με την εγγύηση του ονόματος της Airbus, η Aegean υπόσχεται ακόμα πιο όμορφα ταξίδια!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

STRAIGHT STORY

Ο Γιάννης και η Σοφία είχαν την κακή τύχη να γεννηθούν σε έναν κόσμο, όπου το φυσιολογικό είναι να ερωτεύονται και να κάνουν οικογένειες μόνο άτομα του ίδιου φύλου. Όποιος ισχυριστεί ότι τα ετερόφυλα έλκονται, μπαίνει σε «μαύρη» λίστα! Μία ανεστραμμένη μαύρη κομεντί στην πρώτη σκηνοθετική απόπειρα των Βλαδίμηρου Κυριακίδη και Έφης Μουρίκη.

Πως προέκυψε η ιδέα της ταινίας;

Πριν από κάποια χρόνια είδαμε με τη γυναίκα μου ένα gay ζευγάρι να περνά μπροστά από μία straight παρέα, η οποία χλεύασε το gay ζευγάρι. Αυθόρμητα λοιπόν, αναρωτηθήκαμε τι θα συνέβαινε εάν εμείς δεχόμασταν κάποιο κοινωνικό αποκλεισμό, εάν εμείς ήμασταν οι δακτυλοδεικτούμενοι. Κάπως έτσι γεννήθηκε η ιδέα, να αναστρέψουμε όλο το status quo της κοινωνίας.

Το *Straight Story* είναι η πρώτη σκηνοθετική σας απόπειρα. Ποιες δυσκολίες συναντήσατε σε αυτόν τον καινούργιο ρόλο πίσω από τις κάμερες;

Πρώτα από όλα ευτυχώς που είμαστε δύο, διότι οι γνώσεις του ενός συμπληρώνουν τις γνώσεις του άλλου, σε όλα τα επίπεδα. Βέβαια, επί σειρά ετών μελετούσαμε κινηματογράφο και σε θεωρητικό και σε τεχνικό επίπεδο, και έτσι είχαμε μία επί της ουσίας επαφή με το αντικείμενο. Όταν λοιπόν βρεθήκαμε στην πράξη, συνειδητοποιήσαμε ότι εφόσον έχεις κάνει την κατάλληλη προεργασία, κάθε δυσκολία μπορεί να ξεπεραστεί.

Πολλοί υποστήριξαν ότι μέσω της ταινίας, έστω και με «ανάποδο τρόπο», περάσατε ένα κοινωνικό μήνυμα ενάντια στον ρατσισμό και την προκατάληψη. Πιστεύετε ότι ο ιδανικότερος τρόπος να περάσει ένα μήνυμα στο κοινό είναι μέσω του χιούμορ;

Αν όχι ο ιδανικότερος, σίγουρα είναι ένας από τους τρόπους. Άλλωστε μην ξεχνάτε ότι οι εποχές που ζούμε είναι εποχές ευκολίας και μίας πολυδιαφημιζόμενης ευημερίας. Επομένως, για να μπορέσεις να κατεβάσεις το προ-

ϊόν στην πλατιά μάζα, το χιούμορ ίσως είναι το τελευταίο καταφύγιο. Έτσι, με άξονα το χιούμορ, προσπαθήσαμε να περάσουμε ένα μήνυμα ενάντια σε κάθε μορφής ρατσισμό που, παράλληλα, υπογραμμίζει πως ότι απαγορεύεται γίνεται μόδα, και ότι γίνεται μόδα γίνεται επικίνδυνο.

Η ταινία σας έχει δοκιμαστεί ήδη στις κινηματογραφικές αίθουσες. Πως κρίνετε την ανταπόκριση του κοινού;

Θα την χαρακτήριζα ανέλπιστη. Όταν ξεκινήσαμε φοβόμασταν πως καυτηριάζοντας αυτό το φλέγον θέμα, θα συναντούσαμε αρκετές αντιδράσεις και από τους straight και από τους gay. Αλλά τελικά, τα 400.000 εισιτήρια που έκοψε η ταινία έδειξαν πως το κοινό πλέον είναι έτοιμο να ανταποκριθεί σε άλλου είδους διαδικασίας σκέψης και προβληματισμού.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
ΕΦΗ ΜΟΥΡΙΚΗ

EL GRECO

Ένα έργο ζωής του Γιάννη Σμαραγδή, που χρειάστηκε δέκα χρόνια για να πραγματοποιηθεί, μας αφηγείται όλα όσα καθόρισαν τη ζωή και το έργο του σπουδαίου Δομήνικου Θεοτοκόπουλου.

Τι ήταν αυτό που σας ώθησε να γυρίσετε αυτήν την ταινία; Ο θαυμασμός προς το πρόσωπο του Δομήνικου Θεοτοκόπουλου αλλά και η κοινή σας καταγωγή, διαδραμάτισαν κάποιο ρόλο σε αυτήν σας την απόφαση;

Οπωσδήποτε ναι, τόσο ο θαυμασμός μου για το πρόσωπο του Δομήνικου Θεοτοκόπουλου, που κατά έναν τρόπο είναι μακρινός μου συγγενής, όσο και η κοινή μας καταγωγή. Στην ίδια πόλη που έζησε ο Ελ Γκρέκο πριν από τέσσερις αιώνες, αλλά τι είναι τέσσερις αιώνες μπροστά στο συμπαντικό χρόνο, στην ίδια πόλη έζησα και εγώ. Βγήκαμε από την ίδια πολιτισμική μήτρα. Είμαστε και οι δύο λάτρεις του αρχαίου ελληνικού αισθήματος που διεκδικεί την οικουμενικότητά του ως ελληνικό. Άλλωστε η σκιά του Θεοτοκόπουλου ήταν πολύ μεγάλη πάνω στην πόλη, και τελικά τόσο καθοριστική για την ύπαρξη μου. Όλα αυτά αθροίζουν μία σχέση που, εκ των πραγμάτων, θα οδηγούσε σε μία ταινία που επιμένω να λέω, ότι δεν είναι μία βιογραφία του Ελ Γκρέκο, αλλά μία ταινία για τα όσα τον καθόρισαν.

Αντιμετωπίσατε δυσκολίες ως προς τη μεταφορά του κλίματος αυτής της εποχής, δηλαδή της απαρχής της Αναγέννησης, στη μεγάλη οθόνη;

Το δυσκολότερο πράγμα σε μία ταινία εποχής είναι να βρεις τα χρήματα. Όταν τα βρεις, πρέπει να συγκεντρώσεις συνεργάτες που να μπορούν να προσδώσουν μία πιστότητα σ' αυτή την εποχή που καταγράφεις. Σ' αυτό το επίπεδο ευτύχησα: οι σκηνογράφοι Δαμιανός Ζαφίρης και Oriol Puig έκαναν ένα μικρό θαύμα, ενώ τα υπέροχα κοστούμια της Lala Huete απέδωσαν το κλίμα της εποχής. Όλο αυτό όμως δεν θα συνέβαινε, εάν δεν υπήρχε η θηριώδης φωτογραφία του Άρν Σταύρου που έδωσε μία εικαστική υπόσταση, μια ζωγραφική προσέγγιση στην ταινία. Επιπλέον, η μουσική έδωσε μία βάση αισθήματος που ταυτόχρονα θυμίζει το παρελθόν αλλά ανοίγει και το δρόμο προς το αύριο.

Η ανταπόκριση του κοινού στην ταινία άγγιξε τα 500.000 εισιτήρια σε τρεις εβδομάδες. Περιμένετε αυτήν την τόσο ενθουσιώδη υποδοχή;

Όταν κάνεις μία ταινία θέλεις να πιστεύεις ότι θα την δει πολύς κόσμος. Ίσως εάν πρόκειται για μία ταινία τέτοιων διαστάσεων, να μην έχει και νόημα διαφορετικά. Έτσι λοιπόν, επεδίωκα και επιθυμούσα να έχει μία καλή απο-

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΗΣ

δοχή από το κοινό, ανάλογη των πραγμάτων που επιθυμεί να θέσει σε κίνηση. Δεν είναι μία ταινία ούτε κλειστή ούτε λαϊκή, είναι ανοιχτή σε πολλές αναγνώσεις. Η αλήθεια είναι, βέβαια, ότι τέτοια θερμή υποδοχή δεν την περίμενα και ασφαλώς με ευχαριστεί ιδιαίτερα. Πιστεύω πως αυτό που κατάφερε η ταινία ήταν να ανυψώσει τον μεγάλο Έλληνα που κρύβουμε όλοι μέσα μας και όχι τον μικρό. Άλλωστε ο ρόλος της τέχνης είναι να παρηγορεί τους ανθρώπους, να τους αφαιρεί κάποιο βάρος κι εγώ βλέποντας τα πρόσωπα του κοινού όταν βγαίνουν από την αίθουσα, είμαι χαρούμενος διότι νιώθω πως φεύγουν πιο ανάλαφροι.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

10

ΤΑ ΠΙΑΝΩ ΚΑΤΩ / PREVRTEÑO

στιλιστικά το ντεμπούτο του Igor Ivanov Izy κάπου ανάμεσα στη λογοτεχνία του Pelevin και το σινεμά του Lynch. Το φιλμ προβλήθηκε στο τμήμα «Ανατολικά της Δύσης» στο φεστιβάλ του Λοκάρνο.

Η πρώτη ταινία του Igor Ivanov Izy αφηγείται, σε φλας μπακ, τη ζωή του νεαρού Jan. Ο Jan ζει με τον αλκοολικό πατέρα του. Κάνει παρέα μόνο με τον συμμαθητή του, τον Pavel. Όταν ερωτεύεται τη Lucia, μια αλυσίδα από παράλογα, στα όρια του μεταφυσικού, γεγονότα θα τον παρασύρουν στην αυτοκαταστροφή και, τελικά, στο «Τρένο του Θανάτου» ως τα Σκόπια. Η ταινία βασίζεται στο μυθιστόρημα του συγγραφέα Venko Andonovski «Ο ομφαλός του Κόσμου». Η έμφαση στη νεανική κουλτούρα, η υποδέρια πολιτική αλληγορία και η προσεγγισμένη φωτογραφία τοποθετούν

Τι σας γοήτευσε στο βιβλίο του Venko Andonovski;

Η ατμόσφαιρα και μόνον η ατμόσφαιρα. Ίσως ακόμη κάτι σαν ανάμνηση, ένα déjà vu κάποιου πράγματος που έχουμε βιώσει δίχως να ξέρουμε πότε και πού. Το «Τα πάνω-κάτω», πάντως, δεν είναι η οπτικοποίηση του μυθιστορήματος, αλλά κάτι ισοδύναμο, δομημένο στον ίδιο άξονα με το βιβλίο, αλλά οδεύοντας σε τελείως διαφορετική κατεύθυνση, στοχεύοντας σε μια καθαρή φιλμική έκφραση που δεν μπορεί να εκφραστεί λεκτικά.

Δεδομένων και των αναφορών της στην εναλλακτική κουλτούρα (rock'n'roll, comics), πόσο συγγενεύει η ταινία με το genre του «επαναστάτη χωρίς αιτία»; Η ταινία αφιερώνεται στα παιδιά της μεταβατικής εποχής, μια γενιά στην οποία ανήκω κι εγώ. Θρεμμένα με το πνεύμα του κομμουνισμού, μάρτυρες και συμμετοχοί στην αποσύνθεσή του, πρωτοπόροι του αδυσώπητου καπιταλισμού –αυτά είναι τα παιδιά της μετάβασης που ήρθαν και θα μείνουν. Δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι ο Jan είναι ολοκληρωτικά μέρος αυτής της αλλαγής, αλλά σίγουρα ως ένα βαθμό συμμετέχει σ' αυτήν την εναλλακτική κουλτούρα που αναφέρεται στην ταινία.

IGOR IVANOV

Η δουλειά σε επίπεδο φωτογραφίας είναι εντυπωσιακή. Πώς δουλέψατε γι' αυτόν τον τομέα;

Πιστεύω πως το εικαστικό κομμάτι είναι πάντοτε ανώτερο του αφηγηματικού. Υπάρχουν πράγματα που ανήκουν αποκλειστικά στον κινηματογράφο, διότι δεν μπορούν ούτε να γραφτούν ούτε να ζωγραφιστούν. Η δημιουργία

για αυτής της ταινίας ήταν ακριβώς η αναζήτηση της καθαρής κινηματογραφικής έκφρασης, η αναζήτηση του ανέκφραστου. Ελπίζω ότι, έστω και μια στιγμή, το πετύχαμε.

open to
fantasy

ALMECO
PROFESSIONAL INTERIOR

Δημιουργεί Περιβάλλον

CAFÉ / BAR / RESTAURANTS / HOTELS / POOLS / BEACHES
WATER PARKS / CONFERENCE HALLS / RECEPTIONS ROOMS

SHOWROOMS: ΑΘΗΝΑ Λ. ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ 571, ΤΗΛ.: 210 9950900, Λ. ΚΗΦΙΣΙΑΣ 129, ΤΗΛ.: 210 6122582, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ 31 & ΜΑΡΤΙΟΥ, ΤΗΛ.: 2310 888088, ΣΑΜΟΗ 1ο κλπ. ΣΑΝΘΗΣ – ΚΑΒΑΛΑΣ, ΤΗΛ.: 25410 67555, ΛΑΡΙΣΑ ΒΟΛΟΥ 120, ΤΗΛ.: 2410 655704, ΡΕΘΥΜΝΟ 6ο κλπ. ΡΕΘΥΜΝΟΥ-ΧΑΝΙΩΝ, ΤΗΛ.: 28310 32241, ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΜΕΝΕΛΛΑΟΥ ΠΑΡΛΑΜΑ 3, ΤΗΛ.: 2810 251125, ΧΑΝΙΑ Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ & ΚΥΔΩΝΙΑΣ, ΤΗΛ.: 28210 94435

www.almeco.gr

ΚΑΠΟΙΟΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΕΝΚΑΡΝΑΣΙΟΝ / ENCARNACION

Μια σκηνοθέτης που γυρίζει μια ταινία που μιλά για μια ηθοποιό, θα πρέπει, αν μη τι άλλο, ν' αγαπά τους ηθοποιούς της. Η Αργεντινή Anahi Berneri μας μιλά για το *Encarnacion* και για όσα ακόμα «υποδυμάστε» μπροστά, πίσω και πέρα από την κάμερα.

Μια γυναίκα που κάνει τη φυσική της ομορφιά, καθώς περνά ο χρόνος, και σκέφτεται το σώμα της που λειτουργούσε μόνο ως φετίχ, δεν θα μπορούσε να είναι και μοντέλο ή ποπ σταρ; Γιατί είναι ηθοποιός;

Πάντα με συγκινούσε το πόσο ευάλωτοι και εκτεθειμένοι νιώθουν οι ηθοποιοί στη δουλειά τους. Η δουλειά του ηθοποιού δεν έχει νόημα ύπαρξης αν δεν υπάρχουν οι θεατές του. Εμπλέκει από μόνο του «το βλέμμα του άλλου». Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει κανένα νόημα ύπαρξης ούτε το να είναι κανείς σκηνοθέτης, αν δεν υπάρχει κάποιος να βλέπει τις ταινίες του. Αυτή η σχέση ανάμεσα σε αυτόν που παράγει και αυτόν που εισπράττει το έργο τέχνης, ήταν το σημείο αφετηρίας για να συλλάβω το χαρακτήρα της *Encarnacion*. Σήμερα είμαι πεπεισμένη πως όλοι, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, υποδυμάστε ένα ρόλο για τους μάρτυρες της ζωής μας, που μας αναγνωρίζουν και μας υπενθυμίζουν διαρκώς ποιοι είμαστε.

Στις περισσότερες ταινίες που έχουν ως βασικές ηρωίδες ηθοποιούς που γερνούν (*Η Λεωφόρος της Δύσης*, *Νύχτα Πρεμιέρας*, *Τι απέγινε η Μπέιμπι Τζέιν*), βλέπουμε την αδυναμία τους να συμβιβαστούν με το χρόνο, που κινείται στα όρια της ψύχωσης. Πού τοποθετείται η ταινία σου σε σχέση με αυτές, και πώς διάλεξες την ηθοποιό σου;

Μ' αρέσει να σκέφτομαι την προσωπικότητα της Emi Levier σαν μια τριτοκοσμική Gloria Swanson: δεν είναι ηθοποιός, είναι μια πρώην βεντέτα που ονειρεύεται να γίνει σοβαρή σταρ. Διάλεξα τη Silvia Perez γι' αυτό το ρόλο γιατί ήθελα να υποδυθεί την ηρωίδα μου μια γυναίκα που είχε ήδη γνωρίσει τη φήμη και τη δόξα ως sex symbol και μπόρεσε να περάσει αυτή την εμπειρία της στην οθόνη.

Το σενάριο προοριζόταν να γίνει κωμωδία. Τι άλλαξε στην πορεία;

Δεν άγγιξα κάτι στο σενάριο. Ίσως οποιοσδήποτε το διαβάζει, να καταλαβαίνει πως πρό-

ANAHI BERNERI

κειται για κωμωδία. Εγώ θεώρησα πιο έντιμο να το αποδώσω χωρίς να παρουσιάζει τον κεντρικό χαρακτήρα παθητικό ή μελαγχολικό. Τελικά για μένα, η ταινία βγήκε όπως την ήθελα, με μια οπτική που δεν στερείται χιούμορ ή υπαινιγμών.

The new HD 1080 range from Sony
High Definition like no other

SONY

like.no.other™

To Sony va ikatostheir einia sigmata katastheleto tis Sony Corporation Iapanos.

Ένας νέος «Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος»

Οι δημοσιογράφοι δεν κουράζονται να τον ρωτούν για τη σχέση του με τον Φασμπίντερ. Συνήθως ο Ακίν αντιδρά, απαντώντας ότι επηρεάστηκε από το έργο του, αλλά οι ρίζες του κινηματογράφου του βρίσκονται εξίσου στον Γιλμάζ Γκιουνέι. Η αποστασιοποίηση αυτή δεν είναι τυχαία.

Οι ταινίες του είναι γυρισμένες στην παράδοση του Φασμπίντερ και του κύματος που η κριτική κωδικοποίησε υπό τον όρο «Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος». Οι κοινωνικές και πολιτικές ευαισθησίες των σκηνοθετών αυτών (εδώ εντάσσονται ο Βέντερς και ο Χέρτζογκ) και ιδιαίτερα η θεματική εστίαση στους μετανάστες είναι έννοιες παρούσες στο έργο του Ακίν και μιας νέας γενιάς σκηνοθετών, όπως ο Thomas Arslan και ο Sinan Cetin.

Ωστόσο, οι δημιουργοί αυτοί, ενώ ακολουθούν τα διδάγματα του «Νέου Γερμανικού Κινηματογράφου», διαφοροποιούνται αρκετά, ώστε να στοιχειοθετούν ένα είδος νέου «Νέου Γερμανικού Κινηματογράφου». Η διαφορά τους είναι περισσότερο εμφανής στο έργο του Ακίν και είναι ένας από τους λόγους που θεωρείται ο πιο αξιόλογος της γενιάς του. Πρό-

κειται για την αναπαράσταση των μεταναστών και την προσέγγισή τους στο κρίσιμο θέμα της ετερότητας.

Έτσι, στις ταινίες του Φασμπίντερ οι μετανάστες παραδοσιακά αντιμετωπίζονται ως πηπυμένοι, περιχαρακωμένοι και συλλήβδην διαφοροποιημένοι από τη «δυτική» κουλτούρα της Γερμανίας. Ο κινηματογράφος αυτός αναδεικνύει τις διαχωριστικές γραμμές, αναπαριστώντας δύο ξεχωριστές, αγεφύρωτες ταυτότητες και τελικά αναπαράγει τα στερεότυπα αντιστρέφοντάς τα (οι μετανάστες είναι οι «καλοί» εξουσιαζόμενοι και οι Γερμανοί οι «κακοί» εξουσιαστές). Αντίθετα, ο κινηματογράφος του Ακίν προσεγγίζει το ζήτημα της ταυτότητας όχι διαζευκτικά, αλλά συμπλεκτικά, αντιτάσσοντας και γιορτάζοντας μια υβριδική κουλτούρα, η οποία πλέον θεωρείται πολιτιστικός πλούτος και όχι στίγμα. Οι ήρωες του –μετανάστες τουρκικής καταγωγής– εκπροσωπούν μια ανοιχτή, κινητική ταυτότητα (έχει σημασία ότι οι ήρωες ταξιδεύουν συνεχώς από τη Γερμανία ως την Τουρκία και πίσω). Άλλωστε, οι κύριες συγκρούσεις σε όλες τις ταινίες του δεν είναι ανάμεσα στους Τούρκους και τους Γερμανούς, αλλά πρωτίστως ενδοκοινοτικές, ανάμεσα στους ίδιους τους μετανάστες.

Έτσι, πράγματι για να κατανοήσει κανείς τον κινηματογράφο του είναι σωστό να υπολογίζει τόσο τον Φασμπίντερ όσο και τον Γκιουνέι.

Το Hollywood και η δημοφιλής κουλτούρα

Όμως, ο κινηματογράφος του δεν θα διέθετε τη γοητεία του ούτε και θα απολάμβανε τέτοια μαζική αποδοχή, αν δεν είχε απομοιώσει δημιουργικά τα αισθητικά διδάγματα των auteurs του Hollywood. Το *Ακαριαίο χτύπημα*

ΣΤΑ 34 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ, Ο ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΜΟΙΑΖΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙ ΤΑ ΠΙΑΝΤΑ: ΤΟΝ ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΣΜΠΙΝΤΕΡ, ΤΟΝ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ «ROCK STAR ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ», ΕΧΕΙ ΒΡΑΒΕΥΤΕΙ ΣΤΙΣ ΚΑΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ, ΕΧΕΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΕΙ ΚΡΙΤΗΣ ΣΤΙΣ ΚΑΝΕΣ ΚΙ ΕΧΕΙ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΕΝΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΙΜΟ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟ ΚΟΙΝΟ. ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ, ΑΠΟ ΤΟ «ΑΚΑΡΙΑΙΟ ΧΤΥΠΗΜΑ» ΤΟΥ 1998 ΩΣ ΤΗ ΦΕΤΙΝΗ «ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ».

Ο Ρομαντικός Φατίχ Ακίν

μα αντανάκλα τον πρώιμο Σκορσέζε των *Κακόφημων δρόμων* και τον Ντε Πάλμα του *Γεια σου, μαμά Αμερική* και του *Σημαδεμένου*, ενώ το *Η Ιουλίττα τον Αύγουστο* (2000) είναι ένα καθαρόαιμο road movie με πινελιές ρομαντικής κομεντί. Ανάλογα, το *Solino* (2002) παραπέμπει στα οικογενειακά έπη του Κόπολα. Τέλος, θα πρέπει να αναφερθεί και η συστηματική χρήση δημοφιλούς μουσικής –ειδικά στη ταινία που τον καθιέρωσε διεθνώς, το *Mazi Ποτέ* (2004). Η μουσική είναι ένα ιδιότυπο mélange, καθώς το rock αναμειγνύεται με τα παραδοσιακά τουρκικά θέματα. Συνολικά, η μουσική κατέχει σημαίνουσα θέση στο έργο του Ακίν –αρκετά ώστε να της αφιερώσει μια ολόκληρη ταινία, το ντοκιμαντέρ *Ο ήχος της Πόλης* (2005). Επιστρέφοντας στα όσα σημειώθηκαν πιο πάνω, ο πρωτότυπος τίτλος του ντοκιμαντέρ αυτού (*Crossing the bridge*) υπαινίσσεται ακριβώς το γεφύρωμα ανάμεσα στη Δυτική και την Ανατολική πλευρά όχι μόνο της Κωνσταντινούπολης (και συνεκδοχικά της κουλτούρας που αντιπροσωπεύουν), αλλά και της ταυτότητας του Ακίν και της γενιάς του.

Το μοτίβο που συνοψίζει, ίσως, το σινεμά του είναι ένα: η κίνηση προς την πατρίδα, η επιστροφή. Ως «πατρίδα» εννοείται όχι μόνο ο γεωγραφικά οριζόμενος τόπος, αλλά ό,τι αποτελεί καταγωγική περιοχή (αυτό που φιλοσοφικά αποκαλείται «Heimat»): η πόλη των προγόνων (η Κωνσταντινούπολη σε όλη σχεδόν τη φιλμογραφία του), οι γονείς και η οικογένεια (ιδιαίτερα στην «Άκρη του ουρανού») και ο εαυτός. Η επιστροφή αυτή, όμως, αποδεικνύεται συνήθως οδυνηρή και οι καθοδόν απώλειες είναι τόσες που επί της ουσίας η απόλυτη επιστροφή είναι αδύνατη (και μόνο το φινάλε της *Άκρης του ουρανού* το επιβεβαιώνει). Αυτός είναι ο θεμελιώδης λίθος του Ρομαντισμού. Κι αν σκεφτεί κανείς ότι τη στιγμή αυτή ο Ακίν μένει να ολοκληρώσει μια τριλογία με θέμα την Αγάπη (στο *Mazi Ποτέ*), το Θάνατο (στην *Άκρη του ουρανού*) και το Κακό (η επόμενη ταινία του) –δηλαδή τα κεντρικά μοτίβα του Ρομαντισμού–, καταδεικνύεται ότι δημιουργεί εντός της Ρομαντικής τροχιάς.

Ως πατρίδα εννοείται όχι μόνο ο γεωγραφικά οριζόμενος τόπος, αλλά ό,τι αποτελεί καταγωγική περιοχή: η πόλη των προγόνων, οι γονείς και η οικογένεια και ο εαυτός.

ΦΑΤΙΧ ΑΚΙΝ

ΟΙ ΑΝΕΦΙΚΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ

FATIH AKIN

Now 34, this German-with-Turkish-ancestry writer and director seems like having achieved everything: he is compared to Fassbinder, called "German cinema's rock star" and awarded in Cannes and Berlin, he has been a judge in Cannes and has gained innumerable devoted fans.

LEON & PARTNERS

Γεμάτη περιεχόμενο!

www.kathimerini.gr

ΝΕΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΕ / ΥΟ

Ένα χωριό στη Μαγιόρκα. Ένας νεόφερτος Γερμανός εργάτης. Μια ανείπωτη υποψία. Μια δουλειά που πρέπει να γίνει. Το *Yo*, η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Rafa Cortes, είναι η ιστορία ενός ανθρώπου που αισθάνεται ένοχος για κάτι που δεν έχει κάνει. Κάθε απόπειρα να διορθώσει το λάθος του, τον οδηγεί πιο κοντά στο πραγματικό πρόβλημα: τον εαυτό του.

Ποιο ήταν το ερέθισμα για μια ταινία όπως το *Yo*;

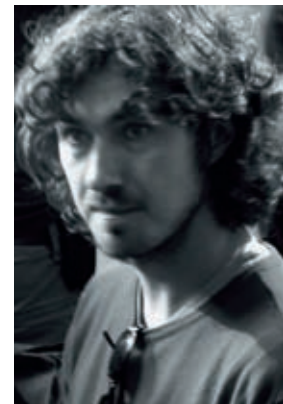
Η ταινία πραγματεύεται μια καταγωγική εικόνα, της παιδικής μου ηλικίας. Ήμουν 10 χρονών, στο χωριό της γιαγιάς μου στη Μαγιόρκα, και όλο το χωριό βρισκόταν σε αναβρασμό μιας κι ετοιμαζόταν για μια τοπική γιορτή. Όλοι στόλιζαν τα σπίτια τους, τους δρόμους, και τις πλατείες. Γενικώς, επικρατούσε ένα κλίμα ευφορίας. Τους τελευταίους εννέα μήνες είχε εγκατασταθεί στο χωριό ένας Γερμανός άντρας που, αν και λιγομίλητος, είχε καταφέρει να ενσωματωθεί στην κοινότητα του χωριού. Ξαφνικά, εκεί που οι στολισμοί βρίσκονταν στο φόρτε τους, τον είδαμε να βγαίνει αιμόφυρτος απ' την πόρτα του σπιτιού του. Κανείς δεν ήξερε τι είχε γίνει· αν του 'χαν επιτεθεί ή αν είχε κάνει απόπειρα αυτοκτονίας. Τίποτα. Περπατούσε μες τα αίματα και κανείς δεν ήξερε πώς να τον βοηθήσει. Έπειτα, ήρθε ένα ασθενοφόρο και τον πήρε. Δεν τον ξαναείδα ποτέ.

Αυτή η εικόνα «έπαιζε» για χρόνια στο μυαλό μου, και όταν αποφάσισα να ασχοληθώ με τον κινηματογράφο, είχα ήδη την ιστορία έτοιμη

στο μυαλό μου. Αυτό που μ' ενδιέφερε περισσότερο, ήταν να ανακαλύψω τι είχε συμβεί σ' αυτόν τον άνθρωπο και τον οδήγησε σ' αυτή την κατάσταση, και όχι τι συνέβη μετά που έφυγε για το νοσοκομείο. Έγραψα ένα σενάριο με αρκετούς αυτοσχεδιασμούς για το παρελθόν του και, τελικά, το κείμενο με οδήγησε μέχρι την τελευταία σκηνή της ταινίας. Αυτό που μ' ενδιέφερε πάντως ήταν να δω τι κρύβεται μέσα στον άνθρωπο, από πού μπορεί να προέρχεται μια αντίδραση, να διαβάσω την πραγματικότητα κι όχι να απομονώσω απλώς ένα στιγμιαίο περιστατικό. Πάντοτε, θέλω να γνωρίζω γιατί ουρλιάζει ένας άνθρωπος, και όχι να ξέρω απλώς ότι ουρλιάζει.

Πρόσφατα κερδίσατε το βραβείο FIPRESCI στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ. Πιστεύετε ότι μπορούμε να μιλάμε για την άνοιξη του σύγχρονου ισπανικού κινηματογράφου;

Για το βραβείο, αισθάνομαι φανταστικά. Πιστεύω ότι όποιος και να ήταν στη θέση μου, το ίδιο θα έλεγε. Σίγουρα, ένα βραβείο βοη-

RAFA CORTES

θάει την ταινία ν' ακουστεί και τον δημιουργό της να προβληθεί. Αλλά το ζήτημα δεν είναι μόνο αυτό. Το ζήτημα είναι να γίνονται καλές ταινίες, κι όχι απλώς ισπανικές ταινίες. Στην Ισπανία, κάθε χρόνο γυρίζονται πολύ καλές ταινίες. Απλώς τώρα έχουν πέσει τα φώτα πάνω της. Και μιας και τώρα βρισκόμαστε στην κορυφή του κύματος, είναι η ευκαιρία μας να το εκμεταλλευτούμε.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ / EL ORFANATO

Η επίσημη ισπανική συμμετοχή στα φετινά Όσκαρ και η δεύτερη πιο πετυχημένη εγχώρια ταινία ever του ισπανικού box-office φέρει την υπογραφή του Guillermo del Toro στην παραγωγή και του πρωτοεμφανιζόμενου Juan Antonio Bayona στην σκηνοθεσία. Πρόκειται για την ιστορία της επιστροφής μιας γυναίκας στο σπίτι όπου μεγάλωσε, όπου αποφασίζει να το μετατρέψει σε ορφανοτροφείο, και του γιου της Simon που αποκτάει έναν αόρατο φίλο...

Τι σας ενέπνευσε ώστε να γυρίσετε μια ταινία με ένα (στοιχειωμένο) ορφανοτροφείο;

Θα πρέπει ν' ανατρέξουμε στην πρώιμη φαντασία του Sergio G. Sanchez, για να βρούμε τη φλόγα που πυροδότησε τη γραφή της ταινίας. Ο Αστουριάνος σεναριογράφος θυμάται πως, ως παιδί, τραβούσε την προσοχή της μητέρας του επινοώντας αόρατους φίλους, κάνοντάς την ν' ανησυχεί σε πολλές περιπτώσεις. Απ' αυτή την ιδέα γεννήθηκε το σενάριο για τη μικρού μήκους ταινία *Ξέρω πως είσαι εκεί* που έμελλε να εξελιχθεί στο προσχέδιο του Ορφανοτροφείου.

Αφού πέρασε μερικά χρόνια φυλαγμένο σ' ένα συρτάρι, το σενάριο δέχτηκε μεγάλη ώθηση, καθώς επιλέχθηκε από το εργαστήριο σεναρίων του Sundance Institute. Τότε ήταν που ο G. Sanchez, γνωρίζοντας την σχέση μου με την εταιρεία παραγωγής Rodar y Rodar, μου πρότεινε να σκηνοθετήσω το Ορφανοτροφείο. Η Rodar αγάλισε με ενθουσιασμό το εγχείρημα κι αμέσως ξεκίνησε την παραγωγή. Το *Ορφανοτροφείο* μετατράπηκε έτσι σ' ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο, σε μια επιστροφή, στο ψυχολογικό προφίλ κάποιου που προσκολλάται στο παρελθόν για να δραπετεύσει από το παρόν.

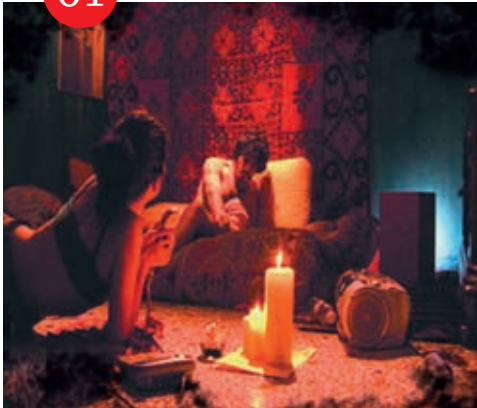
JUAN ANTONIO BAYONA

Πώς ήταν η συνεργασία ανάμεσα σε σας και τον Γκιγιέρμο ντελ Τόρο, που σας βοήθησε στην παραγωγή της ταινίας;

Γνωρίζω τον Γκιγιέρμο εδώ και πολλά χρόνια, από τότε που ήρθε για να παρουσιάσει στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Φαντασίας του Sitges την πρώτη του ταινία *Κρόνος*. Όταν ο Γκιγιέρμο έμαθε για την ταινία, προσφέρθηκε αμέσως να συμπράξει. Όλα έγιναν πολύ πιο απλά έκτοτε.

Τι περιμένετε και πώς νιώθετε που η ταινία αποτελεί την επίσημη συμμετοχή της Ισπανίας για την κατηγορία της Καλύτερης Ξενογλωσσικής ταινίας στα φετινά όσκαρ; Είμαι πολύ ευτυχισμένος, όχι μόνο για την ταινία αλλά και για ολόκληρη την ομάδα. Το *Ορφανοτροφείο* είναι μια ταινία πρωτοεμφανιζόμενων δημιουργών και είναι υπέροχη η μεγάλη υποστήριξη που έδειξε η Ακαδημία Ισπανικού Κινηματογράφου, επιλέγοντας την ταινία μας. Αισθάνομαι πολύ ευγνώμων. Αφετέρου, αν και είναι βέβαιο πως δεν υπάρχει η τάση να προτείνονται ταινίες τρόμου σαν και τη δική μας, οι αντιδράσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν πολύ καλές. Αυτό μας δημιουργεί μεγάλες προσδοκίες, ωστόσο, ακόμα κι έτσι, παραμένουμε συγκρατημένοι.

01

Τα νέα της φεινής χρονιάς εκτός από τις ίδιες τις ταινίες και τους δημιουργούς τους, αφορούν σε μικρές αλλά ουσιαστικές αλλαγές στον κανονισμό. Έτσι, το τμήμα αρχίζει να γίνεται πιο ανοιχτό όσον αφορά την ελληνικότητα των ταινιών, δίνοντας την ευκαιρία τόσο σε Έλληνες που δουλεύουν στο εξωτερικό, όσο και σε ξένους σκηνοθέτες που εργάζονται στην Ελλάδα, να παρουσιάσουν τις ταινίες τους. Άλλωστε το γεγονός ότι το περσινό βραβείο δόθηκε στον Ευάγγελο Γιοβάννη, Έλληνα που εργάζεται στην Αμερική, για το *Land of nod*, δείχνει ότι διάθεση του τμήματος είναι η εξερεύνηση νέων ταλέντων και τάσεων του σύγχρονου σινεμά.

Τα πρόσωπα του digital wave

Στη φεινή διοργάνωση του Digital Wave διαγωνίζονται 11 ταινίες, γυρισμένες από νέους, ως επί το πλείστον, δημιουργούς –χωρίς ωστόσο να λείπουν και υπογραφές από καταξιωμένους Έλληνες σκηνοθέτες, πολλοί από τους οποίους μάλιστα επιστρέφουν με ταινίες τους για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά.

* Η Λουκία Ρικάκη, ο Άγγελος Σπάρταλς, ο Γιώργος Ακσεχερλίδης και ο Γιώργος Μπακόλας συμμετείχαν στο περσινό πρόγραμμα του Digital Wave. Η προσωπική τους συνάντηση στα πλαίσια του φεστιβάλ συνοδεύτηκε και από την καλλιτεχνική τους συνύπαρξη σε μια σπονδυλωτή ταινία που υπογράφουν από κοινού με τίτλο *Την καρδιά μου πλήγωσες* και θέμα φυσικά ερωτικό.

* Το @THENS BLOGS, ακόμα και μόνο λόγω των ονομάτων των δημιουργών του, είναι από τις αξιοπρόσεκτες στιγμές του τμήματος. Πέντε καταξιωμένοι σκηνοθέτες επανέρχονται στο προσκήνιο και περιγράφουν στιγμιότυπα ανθρώπων της πόλης της Αθήνας. Το *I Love You* του Αλέξανδρου Παπαπλιού, η *Δωρεά* και το *Η Αθήνη πεθαίνει στη χώρα των θαυμάτων* του Γιώργου Καρυπίδη, η *Λίλη Λος Τρέβες* του Θανάση Σκρουμπέλου, το *Σήμερα, χτες, αύριο* της Δέσποινας Καρβέλα και το *Africa* της Λένας Βουδούρη είναι οι ιστορίες τους.

* Ο Γιώργης Φωτόπουλος που ζει και εργάζεται στο Βερολίνο σε πολλούς τομείς της κινηματογραφικής παραγωγής, στέλνει την ταινία *Άκου*, μια σινεφιλ αστυνομική ιστορία.

* Ο Γιάγκος Ραφτόπουλος υπογράφει την πιο ιδιαίτερη και εντυπωσιακή ταινία του τμήματος που ήδη συζητείται. Το *Γιαγκόναν: Οι σκοτεινές μέρες του χαμού* είναι μια επική ιστορία που διαδραματίζεται σ' έναν μυθικό κόσμο, στο πνεύμα των ιστοριών του Τόλκιν και άλλων συγγραφέων του φανταστικού, και είναι ένα επίτευγμα του σκηνοθέτη αφού επιμελήθηκε σχεδόν κάθε τομέα της ταινίας του, από το σενάριο μέχρι και τα ειδικά εφέ της.

* Ο Γιώργος Βούλγαρης γεννήθηκε στην Αθήνα αλλά ζει και εργάζεται τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο όπου και γύρισε την *Εξοδο*, μια ερωτική περιπέτεια στη Λευκωσία.

* Ο Νίκος Αλευράς μετά την περσινή του συμμετοχή με το *Ερημος και μόνος για να μου φύγει ο πόνος*, επανέρχεται και φέτος με τα *Ερωτικά μαθήματα για επαναστατική δράση*, που αυτοχαρακτηρίζονται ως η πρώτη θρησκευτική ταινία όλων των εποχών πάνω στον έρωτα, τον οργανισμό και την επανάσταση.

* Ο Διονύσιος Νικόλαος Λούντζης, με ποικίλες καλλιτεχνικές δραστηριότητες στο ενεργητικό του, υπογράφει το *Πανικός και παράνοια μέσα σε μια παραίσθηση*, μια ελληνική ταινία με αγγλικούς διαλόγους σε μια ιστορία με σχέδια για ληστείες, απαγωγές, ναρκωτικά και παραισθήσεις.

* Δεύτερη συνεχόμενη συμμετοχή στο τμήμα και για τον Βαγγέλη Ρικούδη που μετά το *Επόμενη στάση: Γκόα*, υπογράφει φέτος το *Προσοχή: Εύθραυστον*, μια άτυπη συνέχεια της περσινής ταινίας του και τον ήρωά του να επιστρέφει και πάλι στην Ινδία.

ΠΕΡΥΣΙ ΣΥΖΗΤΗΘΗΚΕ, ΞΑΦΝΙΑΣΕ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕ ΠΟΛΥ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΕΙΔΕ ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ, ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΤΣΙ, ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΦΕΤΟΣ, ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ DIGITALWAVE. ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ (ΑΝΩ ΤΩΝ 45 ΛΕΠΤΩΝ), ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΓΥΡΙΣΤΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΑ FORMAT (ΑΠΟ ΚΙΝΗΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΩΣ HIGH DEFINITION), ΔΙΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΨΗΦΙΑΚΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ –ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ– ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ.

02

01. ΠΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΗ

02. ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

* Ο Σπύρος Βρετιός, εφορμώντας από την ιδιότητα του ως καθηγητής κινηματογράφου σε ιδιωτικό γυμνάσιο. Ξεκίνησε με τους μαθητές του να γυρίζει τη *Στάση ζωής* ως μέρος του μαθήματός του και το αποτέλεσμα που παρουσιάζεται στο φεστιβάλ είναι μια ταινία για τα όνειρα, τις αγωνίες και τις αξίες των νέων παιδιών.

* Ο Κώστας Νταντινάκης που εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Γαλλίας, σκηνοθετεί την ταινία *Στο κάτω (κάτω) της γραφής* η οποία διαδραματίζεται στο Παρίσι. Ηρωίδα του, μια γυναίκα που, σε μια κρίσιμη στιγμή της ζωής της, θ' αποπειραθεί ν' απαγάγει και να πουλήσει ένα βρέφος, προκειμένου να βρει τα λεφτά για να πραγματοποιήσει το όνειρό της.

* Τέλος ο Άγγελος Σπάρταλς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ο πιο δραστήριος των συμμετεχόντων, αφού έρχεται και πάλι στο φεστιβάλ μετά την περσινή του συμμετοχή με δυο ταινίες. Η μια αναφέρθηκε ήδη και είναι η συμμετοχή του στην ταινία *Την καρδιά μου πλήγωσες*, ενώ υπογράφει και μόνος του *Το μίλο μέσα στο κεφάλι σου*, πάντα με το προσωπικό του πρωτοποριακό του στυλ.

15

DIGITAL WAVE 02

ΨΗΦΙΑΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

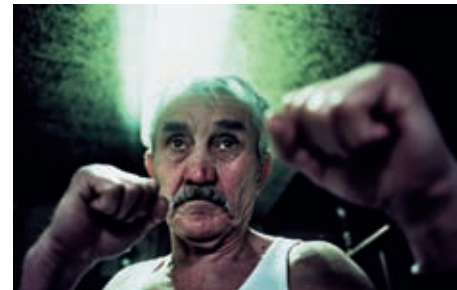
DIGITAL WAVE

For the second year running we have the DigitalWave Films Competition. Greek full-length films (more than 45 minutes), which have been produced in digital format only (from mobile phones to High Definition), compete for the Digital Alexander –the category's great prize– and also for the Audience Award.

ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Με διαβατήρια από τρεις ηπείρους, οι εκτός συναγωνισμού συμμετοχές του διεθνούς προγράμματος αποτελούν όλες ντεμπούτο των δημιουργών τους και έχουν δοκιμαστεί με επιτυχία σε άλλα φεστιβάλ ή έχουν συναντήσει τους θεατές τους στις αίθουσες του εξωτερικού. Κοινός τους τόπος, οι ήρωες σε σημείο καμψής που βιώνουν extreme καταστάσεις μέσα σε ατμόσφαιρα θρίλερ.

***** Τι κοινό έχουν οι νεαροί Πέδρο και Χουάν που συναντιούνται στην καρότσα ενός φορτηγού, το οποίο περνάει τα σύνορα του Μεξικού για τη χώρα της Επαγγελίας, την Αμερική; Και οι δύο διεκδικούν το έπαθλο ενός εισιτηρίου διαφυγής από μια μίζερη πραγματικότητα και την ελπίδα για μια καινούρια αρχή. Κατά βάθος και οι δυο τη δικαιούνται, όπως όλοι μας. Όταν όμως ο Χουάν κλέβει την ταυτότητα του Πέδρο για να οικειοποιηθεί εκείνος το μέλλον του, η ζυγαριά γέρνει προς το μέρος του αφελή ήρωα. Το *Padre Nuestro / Πάτερ Ημών* είναι το κινηματογραφικό ντεμπούτο του Κριστοφερ Ζάλα, ενός Κενυάτη που ψάρευε για χρόνια σολομούς στην Αλάσκα μέχρι να βρεθεί με πτυ-

χίο αριστούχου στη σκηνοθεσία από το πανεπιστήμιο Κολούμπια. Η ισπανο-αγγλόφωνη αυτή ταινία έσκασε σαν κεραυνός εν αιθρία στο Φεστιβάλ του Σάνταντς και κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής.

***** Στην άλλη άκρη της γης, ο Αυστραλός βραβευμένος μικρομγκάς, Μάθιου Σάβιλ, παίζει με τα ηχητικά εφέ και συνθέτει το *Noise / Βόμβος*, ένα θρίλερ βασισμένο κατά πολύ στο σάουντρακ –και δεν εννοούμε το μουσικό, αφού η ιστορία χτίζεται με πάσης φύσεως ήχους. Σαν αυτούς που ακούει η νεαρή Λαβίνια με τη μορφή εκκωφαντικής μουσικής, μέσα από τα ακουστικά της που την απομονώνουν αυτιστικά, ενώ

στο τρένο που επιβαίνει ένα μακελειό βρίσκεται σε εξέλιξη. Ή σαν αυτόν που ακούει ακατάπαυστα ένας νεαρός αστυνομικός με τη μορφή βόμβου, λόγω μια χρόνιας πάθησης, και τον υποβιβάζει σε παιδί για αγγαρείες στο Σώμα: στην προκειμένη περίπτωση, να ασχοληθεί με τους συγγενείς των θυμάτων.

***** Τρεις άγνωστοι, συνεπιβάτες στο ίδιο αυτοκίνητο που διασχίζει έρημους δρόμους. Τρεις πληγωμένοι ήρωες που τους συνδέει ένας σχεδόν οικογενειακός δεσμός. Ένας απαγωγέας - καλός Σαμαρείτης, το θύμα του, μια νεαρή γυναίκα που αναρρώνει από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή στο μικρό

γιο της, κι ένα ορφανό κορίτσι που δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη. Εφιάλτης ή πραγματικότητα ήταν το ταξίδι που εμείς παρακολουθούμε μέσα από flashback, ενώ η γυναίκα το περιγράφει στο δικηγόρο της; Το βελγικό *Small Gods / Μικροί Θεοί* δεν δίνει απαντήσεις μια που, όπως σε όλες οι ταινίες δρόμου, έτσι κι εδώ βαρύνουσα σημασία έχει το ταξίδι, η επανεφεύρεση του εαυτού μας και η κάθαρση που επιφυλάσσει στον καθένα μας η ολοκλήρωση της διαδρομής. Ένα ποιητικό road movie με στοιχεία θρίλερ από τον σπουδαγμένο στις Βρυξέλλες, Δημήτρη Καρακατσάνη.

αφιεθείτε στη μουσική

104.9FM

Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη
T: 2310291105 | F: 2310291505

<http://radio.tif.gr>
info.radio@tif.gr

TV5MONDE, le meilleur
du cinéma en français

Films et fictions; c'est tous les jours de la semaine
de 19:30 - 23:30 sur TV5MONDE

TV5MONDE est
accessible sur

TV5MONDE

www.tv5.org

ΛΙ ΤΣΑΝΓΚ - ΝΤΟΝΓΚ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕ ΠΟΛΛΑ

Από καθηγητής Λυκείου, Υπουργός Πολιτισμού μιας από τις πιο ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου! Δεν πρόκειται για σενάριο χολιγουντιανής ταινίας, αλλά για την ιστορία του Λι Τσανγκ - Ντονγκ, του Κορεάτη σκηνοθέτη που παρουσιάζει στη Θεσσαλονίκη το σύνολο του έργου του. Πτυχιούχος της Κορεάτικης Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου της Σεούλ, ξεκινά να διδάσκει στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ενώ στα διαλείμματα κρατά σημειώσεις για τις νουβέλες και τα θεατρικά έργα που κρατά στο συρτάρι. Το 1983 εκδίδει το πρώτο του μυθιστόρημα, *Chonri*. Θα συνεχίσει την ίδια ρουτίνα για χρόνια, ώσπου αποφασίζει, με μηδενικές γνώσεις και εμπειρία, σε ηλικία 40 ετών, να δοκιμάσει και ένα άλλο μέσο έκφρασης. Το 2003 και για ένα χρόνο θα καθίσει στην καρέκλα του Υπουργού Πολι-

τισμού. Και αποδεικνύει πως ένας άνθρωπος που έχει «χτενίσει» την κοινωνική διαστρωμάτωση της χώρας του, δεν μπορεί παρά να γνωρίζει πολλά γι' αυτήν.

Το κινηματογραφικό του ντεμπούτο *Green Fish* (1997) παραμένει μια από τις πιο γλαφυρές και έξυπνες περιγραφές του κόσμου του εγκλήματος, άσκηση στα κινηματογραφικά είδη (genres), αλλά και κριτική στη ραγδαία αστικοποίηση της Κορέας. Ήρωας, ένας νεαρός που μόλις απολύθηκε από το στρατό και επιστρέφει στη γενέτειρά του που βουλιάζει στη διαφθορά και στην παρακμή κάθε μορφής. Πολύ πριν το *Memento* και το *Irreversible* απασχολήσουν τους σινεφίλ με το εύρημα της αντίστροφης αφήγησης, την εφαρμόζει εν έτει 2000 στο *Peppermint Candy*, για να ακολουθήσει το νήμα της ζωής ενός άνδρα, που στην

17

πρώτη σκηνή της ταινίας αυτοκτονεί πέφτοντας στις γραμμές του τρένου, σε παραλληλία με τη σύγχρονη ιστορία της Κορέας τα τελευταία είκοσι χρόνια. Τι τον έσπρωξε σε αυτή την απόφαση; Τι τον νέκρωσε συναισθηματικά; Οι ίδιοι παράγοντες που διέπλυσαν και τον ήρωα του *Oasis* (2002), θαμώνα σε ιδρύματα και φυλακές κάθε λογής, που γνωρίζει τον έρωτα στο παραμορφωμένο πρόσωπο μιας κοπέλας με εγκεφαλοπάθεια. Στο *Secret Sunshine* (2006) που θα εκπροσωπήσει και την

Κορέα στα ξενόγλωσσα Όσκαρ, μια άλλη γυναίκα που έχει μόλις χάσει τον άνδρα της, θα εγκατασταθεί με το γιο της στο χωριό του τελευταίου, όπου και θα χαθεί σε ένα λαβύρινθο παράνοιας. Οι ήρωές του κινούνται στο περιθώριο, με τα σώματά τους να καθρεφτίζουν την ψυχοπαθολογία μιας ολόκληρης χώρας. Ο Λι Τσανγκ - Ντονγκ τους κινηματογραφεί, σαν να κρατά σημειώσεις στο περιθώριο ενός βιβλίου που δεν έχει τελειώσει ακόμα.

CHANG DONG-LEE

His heroes live on the margins, with their bodies reflecting the psycho-pathology of a whole country. Chang-dong Lee captures them on film, just like keeping notes on the margin of a book which hasn't been finished yet.

you can
Canon

Ακολουθήστε τα όνειρά του και κρατήστε τα για πάντα ζωντανά χωρίς να χάνετε ούτε στιγμή! Η Canon δημιούργησε την πιο φιλική στο χρήστη High Definition βιντεοκάμερα HG10 με την οποία μπορείτε να αποθηκεύετε έως και 15 ώρες ταινίας υψηλής ευκρίνειας (HD) απευθείας στο σκληρό δίσκο. Πρακτική και απλούστατη στη χρήση, η HG10 διαθέτει Οπτικό Σταθεροποιητή Εικόνας, ταχύτατο Σύστημα Αυτόματης Εστίασης και πλήκτρο γρήγορης εκκίνησης: ό,τι πρέπει για τις πολύτιμες οικογενειακές στιγμές σας που θέλετε να σας συντροφεύουν για πάντα! **HG10**

Κρατήστε τα όνειρά του ζωντανά για πάντα.

intersys

Διον. Αρεοπαγίου 7, Αθήνα - Τηλ.: 210 9554 000 / Κων. Καραμανλή 182, Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 423063
Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα: www.intersys.gr

ΜΟΣΧΟΦΙΛΕΡΟ ΜΠΟΥΤΑΡΗ

Τελειότητα: όταν η αρμονία συναντά την ισορροπία.

Μοσχοφιλέρο Μπουτάρη. Αρμονία στο άρωμα, ισορροπία στη γεύση. Η τελειότητα μπορεί να είναι κρυμμένη ακόμη και σε ένα ποτήρι κρασί.

BOUTARI
ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΕΙ

www.boutari.gr

ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΟΙ ΑΞΕΣΤΟΙ / DIE UNERZOGENEN

«Unpolished»: αγυάλιστος, αγενής, ακατέργαστος. Το αντίθετο δηλαδή του ομότιτλου ντεμπούτο της Ρία Μαράις, η οποία χειρίζεται με ευγένεια την ιστορία ενός κοριτσιού που μεγαλώνει σε ένα κοινοβιακό περιβάλλον, από γονείς που ζουν στην παρανομία.

Η ταινία κέρδισε τη «Χρυσή Τίγρη» στο περσινό Φεστιβάλ του Ρότερνταμ. Πώς επηρέασε αυτό τη ζωή και τη δουλειά σου;

Η απονομή της «Χρυσής Τίγρης» ήταν μεγάλη τιμή για μένα και για οποιονδήποτε άλλο συμμετείχε στην ταινία. Το καλό είναι πως έτσι η ταινία ταξίδεψε σε φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο και παρουσιάστηκε σε διαφορετικούς ανθρώπους και διαφορετικές κουλτούρες. Ήταν μια διεγερτική εμπειρία για μένα σε πολλά επίπεδα. Επίσης, ελπίζω πως θα κάνει λίγο πιο εύκολα τα πράγματα για μένα στην επόμενη ταινία, για την οποία ήδη ψάχνουμε συμπαραγωγούς.

Γεννήθηκες στο Γιοχάνεσμπουργκ, σπούδασες και δούλεψες σε όλη την Ευρώπη. Ακόμα και στην ταινία υπογραμμίζεις τη σημασία της Αγγλικής ως lingua franca. Ωστόσο, γυρίζεις την ταινία σου στη Γερμανία. Γιατί; Είχα την ιδέα για την ταινία εδώ και πολύ καιρό, αλλά όταν άρχισα να αναπτύσσω το σενάριο, η Γερμανία απλώς φάνηκε να ταιριάζει! Το μόνο που ήθελα οπωσδήποτε, ήταν το να τοπο-

θετήσω την ιστορία στην Ανατολική Ευρώπη. Όσο για τη γλώσσα, τα αγγλικά ήταν και για μας στην ταινία ένας τρόπος επικοινωνίας με όλους τους συντελεστές, αλλά ακολουθεί και το μοντέλο ζωής του να ζεις χωρίς ρίζες και χωρίς σύνορα, στο οποίο και αναφέρεται η ταινία.

Πώς είναι να δουλεύεις με μια έφηβη πρωταγωνίστρια;

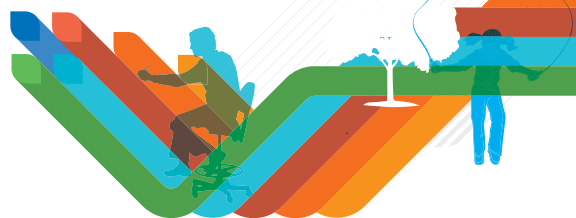
Εμείς ήμασταν ενθουσιασμένοι με την Ceci Chuh. Ήταν απίστευτη στους αυτοσχεδιασμούς με τους άλλους ηθοποιούς, είχε φαντασία και κέφι. Είχε περιέργεια και αποφασιστικότητα στις δύσκολες σκηνές. Από εκεί και πέρα, είναι σημαντικό να δίνεις σε έναν τόσο νεαρό ηθοποιό μια «χορογραφία» για να μπορεί να αισθάνεται ασφαλής μέσα σε αυτήν. Αυτό που σου προσφέρει ο έφηβος είναι το συναίσθημα που δίνει με φυσικό τρόπο στο ρόλο του, καθώς αντιδρά στις καταστάσεις πιο αυθεντικά απ' ό,τι ένας έμπειρος ηθοποιός, που έχει επίγνωση των συνθηκών μιας σκηνής.

ΡΙΑ ΜΑΡΑΙΣ

Στο περιβάλλον της ταινίας υπάρχει μια διαρκής εναλλαγή ανάμεσα στο να είσαι «στο δρόμο» και στην απόλυτη ακινησία –αναφέρομαι και στην ανάπτυξη των χαρακτήρων, και στο μοντάζ, και στο ρεπεράζ. Τελικά ποιο στοιχείο κυριαρχεί στο χαρακτήρα της Στήβι; Είναι κάποια που μένει ή φεύγει;

Πολύ καλή ερώτηση, νομίζω πως τελικά με τις επιλογές της καταφέρνει να κάνει και τα δύο.

Καινοτομία και Ανάπτυξη για Ελλάδα Ανταγωνιστική με Ποιότητα παντού

Ελλάδα
ανταγωνιστική
ποιότητα παντού
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Το Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης

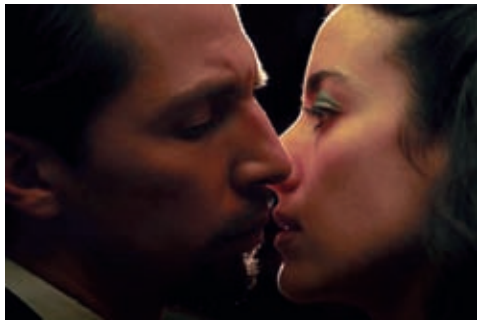
στηρίζει τους δημιουργούς
ενισχύει το Φεστιβάλ
Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

48ο

Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

ΜΠΛΕ ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ / PÁRPADOS AZULES

Δεν αντιστοιχούν πάντα σε πράσινα μάτια, αλλά στα μάτια που δυσκολεύονται να συναντήσουν άλλα ζευγάρια. Όπως αυτά της Μαρίνα, που κερδίζει ένα ταξίδι για δύο σε ένα ρομαντικό προορισμό και το μοιράζεται (κυριολεκτικά) με τον πρώτο τυχόντα. Ο σκηνοθέτης Ερνέστο Κοντρέρας μοιράζεται τις σκέψεις του με τους πρώτους θεατές της ταινίας του.

Το Μεξικό έχει μια πολύ ισχυρή παράδοση στο να αφηγείται ιστορίες αγάπης, και όχι μόνο στην οπτική κουλτούρα. Θεωρείς τον εαυτό σου μέρος αυτής της παράδοσης; Ποια είναι η γνώμη σου για το μεξικάνικο σινεμά σήμερα;

Δεν ξέρω αν είμαι μέρος αυτής της παράδοσης, δεν μπορώ όμως να αρνηθώ τις επιρροές μου, καθώς λατρεύω το μεξικάνικο σινεμά του '50. Δεν με ενέπνευσε όμως μόνο η δουλειά του Ρομπέρτο Γκαλβαδόν και του Λουί Μπουνιουέλ, αλλά και σκηνοθετών από άλλα μέρη του κόσμου: ο Κιούμπρικ, ο Φελίνι, ο Γουόνγκ Καρ Γουάι, ο Πωλ Τόμας Άντερσον. Νομίζω πως αυτή είναι μια καλή εποχή για το μεξικάνικο σινεμά, εξ' αιτίας της ποικιλίας των οραμάτων των σκηνοθετών και των τρόπων με τους οποίους αναλαμβάνουν να τα υλοποιήσουν.

Η ταινία σου ανήκει στο είδος της ρομαντικής κομεντί. Τι είναι για σένα ο ρομαντισμός σήμερα;

Πιστεύω πως μπορεί κανείς να συναντήσει στην ταινία μου διάφορους κοινούς τόπους του είδους (αυτή είναι η αρχική ιδέα), αλλά αποζητούμε το αντίστροφο αποτέλεσμα. Δεν λειτουργούν τα πάντα στην εντέλεια,

ERNESTO CONTRERAS

αλλά τα πράγματα οδηγούνται στην απόλυτη θλίψη. Πλέον, είμαι πεπεισμένος πως ζούμε σε καιρούς στους οποίους πιο συχνά από ποτέ ζούμε τη μοναξιά, αν όχι την απομόνωση, και ούτε καν το προσέχουμε.

Γιατί στη φωτογραφία κυριαρχούν οι ψυχροί τόνοι;

Αυτό το αισθητικό ζήτημα απασχόλησε κυρίως την σχεδιάστρια παραγωγής μου, Erika Avila, όπως και το φωτογράφο μου, Tonatiuh Martinez. Η ιδέα ήταν να δημι-

ουργήσουμε μια ατμόσφαιρα που θα ταίριαζε στο φιλμ, προσέχοντας να μην το τυποποιήσουμε ως μια «μπλε» (σ.σ.: «blue»= μελαγχολική) ταινία.

Σεναριογράφος σου είναι ο αδερφός σου Κάρλος Κοντρέρας. Πώς είναι το να δουλεύει κανείς με κάποιο συγγενικό πρόσωπο;

Το να δουλεύουμε μαζί ήταν μια προέκταση της επικοινωνίας που έχουμε ως αδέρφια, αν και αυτό δε σημαίνει πως ήταν μια εύκολη διαδικασία. Αντίθετα, είναι έντονο, δυνατό, εξοντωτικό, αλλά είμαστε σίγουροι πως στο τέλος θα βρούμε μια άκρη θα συνεννοηθούμε στο πώς θα πούμε τα πράγματα που θέλουμε.

19

Sporades islands

Greece
the true experience

16,000km of Coastline. 16,000 Escapelands.

Nautical Routes You are in the Mediterranean, sailing the ultimate playground. Fulfill your dreams in the endless deep-blue Aegean or Ionian Sea and discover one of nature's marvels: a volcanic beach, sandy, rocky or with pine-tree waterfronts. Moor under the moonlight in the best that nature provides, or by the islands' bustling, glamorous nightlife... Greece! The true experience!

www.visitgreece.gr

Greece

MINISTRY OF TOURISM - GREEK NATIONAL TOURISM ORGANISATION

www.dewars.gr

Dewar's
White Label

BLENDED SCOTCH WHISKY

John Dewar & Sons Ltd

Truly Your CINEMA

Απολαύστε υπεύθυνα

ΝΑΕ ΚΑΡΑΝΦΙΛ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΛΙΓΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΣΧΥΡΙΣΤΟΥΝ ΟΤΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΣΟ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΕΣ ΟΣΟ Ο ΡΟΥΜΑΝΟΣ ΝΑΕ ΚΑΡΑΝΦΙΛ. ΑΠΟ ΤΟ 1993 ΚΑΙ ΤΟ «ΜΗΝ ΚΡΕΜΕΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ» ΩΣ ΤΟ ΦΕΤΙΝΟ «ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΩΠΗ», ΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΣΧΟΛΗ ΜΕ ΤΟ ΥΦΟΣ ΤΟΥ –ΕΝΑ ΕΥΡΗΜΑΤΙΚΟ ΜΕΙΓΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΥ, ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΣΤΟΧΑΣΜΟΥ ΚΑΙ, ΚΥΡΙΩΣ, ΣΑΡΔΟΝΙΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ. ΤΟ ΤΜΗΜΑ «ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ» ΤΟΥ 48ΟΥ Φ.Κ.Θ. ΕΧΕΙ ΤΗ ΧΑΡΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΟΥ ΤΙΜΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΒΑΛΚΑΝΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ.

Το πρωταρχικό, ίσως, μέλημα για τον Καρανφίλ είναι η επικοινωνία του κινηματογράφου του με το κοινό. Το σινεμά του είναι ένα σινεμά που, κατά τεκμήριο, μένει –ενσυνείδητα– κοντά στις φόρμες της δημοφιλούς τέχνης. «Είμαι ένας auteur», δηλώνει, «που με ενδιαφέρει πρωτίτως να αφηγούμαι ιστορίες». Οι ιστορίες αυτές, όμως, όπως και η πραγμάτευσή τους, δεν πρέπει να αποκόπουν την ταινία από το φυσικό της αποδέκτη –το κοινό: «Ο Φελίνι, ο Τσάπλιν, ο Γουάιλντερ –τα πρότυπά μου, δημιουργούσαν στα πλαίσια της δημοφιλούς κουλτούρας», λέει ο Καρανφίλ. Το «καρδιογράφημα» της κοινωνικοπολιτικής συνθήκης, όσο κι αν διαποτίζει το έργο του, έπεται της επικοινωνίας.

Αυτή η αντίληψη είναι που τον καθιστά εν μέρει επιφυλακτικό απέναντι στην έκρηξη του νέου ρουμάνικου κινηματογράφου. Σημειώνεται ότι ο Καρανφίλ επηρέασε κορυφαίους εκπροσώπους του λεγόμενου «νέου κύματος» της ρουμάνικης κινηματογραφίας, όπως ο Cristian Mungiu, και θεωρείται πρόδρομός του.

Οι βασικές αναφορές

Στη βάση του έργου του βρίσκεται η σύνθεση του κοινωνικού σχολίου με μια γκροτέσκα αισθητική. Επιχειρώντας κανείς να ανιχνεύσει τους κεντρικούς άξονες επί των οποίων κινεί-

ται το έργο του, θα έκανε λόγο για τη διερεύνηση της σχέσης ανάμεσα στα άτομα και την ιστορία, τη σεξουαλική ενόρμηση ως κινητήριο δύναμη και μια απαισιόδοξη αλλά ταυτόχρονα τρυφερή διάθεση απέναντι στους χαρακτήρες του. Όλα αυτά, όμως –και αυτό είναι το σημαντικότερο–, ιδωμένα μέσα από το φίλτρο του χιούμορ και μιας ιδιότυπης ποιητικής ευαισθησίας.

Γελώντας στις κηδείες

Πέντε μεγάλου μήκους ταινίες συνθέτουν τη φιλμογραφία του 47χρονου δημιουργού. Δύο από αυτές –*Το τανγκό στην άσφαλτο* (1996) και η *Φιλανθρωπία* (2001)– μπορούν να χαρακτηριστούν καθαρόαιμες μαύρες κωμωδίες. Τα εγχειρίδια γραφής υπαγορεύουν πως κάθε αξιόλογη κωμωδία φτιάχνεται από τα τραγικότερα υλικά. Ο Καρανφίλ στις δύο αυτές ταινίες αναδεικνύει μείζονα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα της μετακομμουνιστικής Ρουμα-

Πέρα από την κωμωδία

Όμως ο Καρανφίλ, πάντα εκκινώντας από –ή έστω, μη αγνοώντας– μια σκωπτική κοσμοαντίληψη, επιχείρησε ταινίες σε διαφορετικό ύφος.

Το ντεμπούτο του *Μην κρέμεστε από το παράθυρο* (1993) συνιστά μεν μια νοσταλγική ματιά στη Ρουμανία του Τσαουσέσκου και είναι γεμάτο αναφορές στο αέναο και ατελέσφορο ερωτικό γαϊτανάκι ταυτόχρονα, όμως, διαθέτει μια περισσότερο απαιτητική δομή και σινεφίλ αισθητική. Παρόμοιο είναι και το ύφος της τρίτης ταινίας του, της *Γλυκιάς απραξίας* (1998), μιας ταινίας εποχής, που αφηγείται τη φανταστική συνάντηση των Stendhal και Rossini. Το χιούμορ υποχωρεί προς όφελος ενός βραδέως ρυθμού, της ανάπτυξης των χαρακτήρων και της ανασύστασης του κλίματος των αρχών του 19ου αιώνα. Κι εδώ, βέβαια, στο φόντο διαγράφεται η κοχλάζουσα πολιτική κατάσταση, υπενθυμίζοντας τη διαλεκτική σχέση της με τους ήρωες.

Ωστόσο, οι δυνατότητες και το καλλιτεχνικό του μέγεθος αποκαλύπτονται πλήρως φέτος, με το *Τα υπόλοιπα είναι σιωπή*. Ο ίδιος θεωρεί το φιλμ το magnum opus του. Πρόκειται για μια πολυσύνθετη ταινία που ανακεφαλαιώνει όλες τις επιμέρους πτυχές της μέχρι τώρα πορείας του: είναι ένα μωσαϊκό χαρακτήρων και genres, ένα μίγμα ρομαντικής κομεντί, ταινίας εποχής, αφοσιωμένης σινεφίλ ματιάς και ιστορικού σχολίου. Ο Καρανφίλ εμφανίζεται πιο ολοκληρωμένος ως σκηνοθέτης από ποτέ στο παρελθόν.

Κανένας θεατής μετά από ταινία μου δεν πρόκειται να κατέβει σε λάθος στάση μπερδεμένος από τους μεταφυσικούς μου συμβολισμούς...

νίας με αιχμή το πικρό, σαρκαστικό χιούμορ –το σήμα κατατεθέν του. Ανοιχτές κοινωνικές πληγές, όπως η πορνεία, η επαιτεία και η παθιασμένη, άκριτη φιλοδυτική στάση των Ρουμάνων μετατρέπονται σε προσεγγιζόμενες κωμωδίες, φιλικές προς τα ευρεία ακροατήρια. Αμφότερες οι ταινίες έτυχαν θερμής υποδοχής σε φεστιβάλ και αίθουσες της Ευρώπης –κυρίως της Γαλλίας, χώρας με ιδιαίτερους πολιτισμικούς δεσμούς με τη Ρουμανία. Άλλωστε ο ίδιος πέρασε στα τέλη της δεκαετίας του '80 αρκετά χρόνια στο Παρίσι μαθητεύοντας και δουλεύοντας ως ηθοποιός, ενώ οι περισσότερες ταινίες του είναι γάλλο-ρουμανικές συμπαραγωγές.

ΝΑΕ CARANFIL

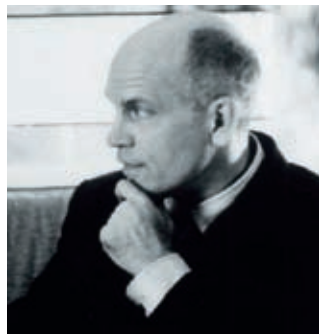
From 1993's "E pericoloso Sporgersi" (Don't Lean Out the Window) to this year's "Restul e Tacere", he has created a school via his style –an inventive mixture of social comment, poetic contemplation and, most of all, sardonic humour.

ΤΖΟΝ ΜΑΛΚΟΒΙΤΣ

Ήρωας παρά τη θέλησή του στη σουρεαλιστική κωμωδία *Στο μυαλό του Τζον Μαλκοβίτς*, ο αμερικανός ηθοποιός κινείται αδιάκοπα ανάμεσα στο σινεμά του δημιουργού και τις εμπορικές ταινίες, σφυρηλατώντας μια εικόνα που δεν μπορείς εύκολα να συλλάβεις.

Έχει προταθεί δύο φορές για Όσκαρ με τις ταινίες: *Places in the Heart* (1984), *In the Line of Fire* (1993) ενώ το 2002 πέρασε πίσω από την κάμερα με το *The Dancer upstairs* και με τη μικρού μήκους ταινία *Hideous man*. Στις αγαπημένες του ταινίες περιλαμβάνεται ο *Πολίτης Κέιν* και τα *400 χτυπήματα* ενώ λατρεύει τον Tom Waits.

📅 18/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΑΛΦΟΝΣΟ ΚΟΥΑΡΟΝ

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός, ο Μεξικανός Αλφόνσο Κουαρόν έχει προταθεί για Όσκαρ για τις ταινίες *Y tu mamá también* και *Children of Men*, ενώ έχει υπογράψει και τον τρίτο *Χάρι Πότερ*.

Είναι από τους σκηνοθέτες που θέλει, όπως δηλώνει, να βλέπει τις ταινίες και όχι απλά να τις ακούει εφόσον «ο κινηματογράφος έχει γίνει πλέον ένα μέσο που μπορείς να το παρακολουθείς με τα μάτια κλειστά. Ακούς το διάλογο και καταλαβαίνεις τι κάνουν. Έτσι χάνει την πραγματική έννοιά του γιατί ο κινηματογράφος έχει τη δική του γλώσσα. [...] Στις ταινίες που μ' αρέσουν δεν καταλαβαίνω τα πάντα. Δε θέλω να τα καταλάβω. Και γι' αυτό, μετά, τις σκέφτομαι συνέχεια».

📅 19/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΚΡΙΣ ΚΟΥΠΕΡ – ΝΤΕΗΒΙΝΤ ΣΤΡΑΔΕΡΝ

Από τους πιο αξιόλογους ηθοποιούς του Χόλιγουντ, ο Κρις Κούπερ αφιέρωσε τα 15 πρώτα χρόνια της καριέρας του στο θέατρο. Βραβευμένος με Όσκαρ για την ερμηνεία του στην ταινία *Adaptation* (2002), συχνά ενσαρκώνει το ρόλο του στρατιωτικού ή του κυβερνητικού υπαλλήλου αν και θέλει πλέον να ξεφύγει από αυτήν την τυποποίηση. Πριν ξεκινήσει το γύρισμα έχει στο μυαλό του διαφορετικές οπτικές του χαρακτήρα και στην πορεία καταλήγει

σε μια από αυτές, σε συνεργασία φυσικά με το σκηνοθέτη.

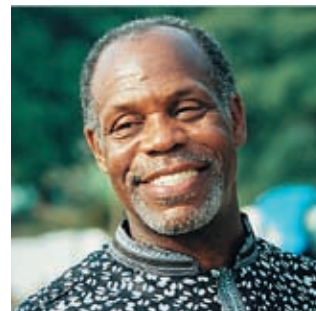
Ο Ντέιβιντ Στράδερν έχει εμφανιστεί περισσότερες από 80 φορές στη μεγάλη αλλά και τη μικρή οθόνη. Ξεκίνησε την καριέρα του με τον Τζον Σέιλς, όταν το 1980 συμμετείχε στην πρώτη ταινία του σκηνοθέτη με τίτλο *Return of the secacus seven*. Το 2005 ήταν υποψήφιος α' ανδρικού ρόλου με την ταινία *Good Night, and Good Luck* του Τζορτζ Κλούνι.

📅 20/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΝΤΙΕΓΚΟ ΛΟΥΝΑ – ΠΑΜΠΛΟ ΚΡΟΥΖ

Αν και το ντοκιμαντέρ παραμένει ένα παρακινδυνευμένο εμπορικό στοιχείο στο Μεξικό, η πρωτοβουλία της ανεξάρτητης εταιρείας παραγωγής «Canana» με το φεστιβάλ ντοκιμαντέρ «Ambulante» προσπαθούν να αποδείξουν το αντίθετο. Ο ηθοποιός Ντιέγκο Λούνα και ο παραγωγός Πάμπλο Κρουζ θα μιλήσουν για το «Ambulante», ένα φεστιβάλ που ταξιδεύει κάθε χρόνο σε 15 πόλεις του Μεξικό με βασικούς στόχους την αποκέντρωση του ντοκιμαντέρ, την πρόκληση του ενδιαφέροντος γύρω από αυτό το είδος, την προώθηση της παραγωγής αλλά και τη διαβεβαίωση ότι το ντοκιμαντέρ λειτουργεί ως υπερασπιστής της κοινωνικής δικαιοσύνης.

📅 21/11, 10.30, **Κασσαβέτης.**

ΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ - ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ, ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ INSIDERS ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥΣ. ΚΟΙΤΑ ΠΟΙΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΦΕΤΟΣ!

ΤΖΟΕ ΣΟΥΑΝΜΠΕΡΓΚ

Ο 26χρονος αμερικανός Τζόε Σουάνμπεργκ εκπροσωπεί αυτό που ονομάζουμε «Do It Yourself Cinema» (DIY). Γυρίζει ταινίες με μια ψηφιακή κάμερα στο χέρι, χωρίς συνεργείο και φυσικά αυτοχρηματοδότηση. Οι ταινίες του χαρακτηρίζονται από τους αυτοσχέδιους διάλογους, την ψηφιακή επικοινωνία ενώ συχνά χρησιμοποιεί γραφικές απεικονίσεις του σεξ. Ιδιαίτερα παραγωγικός, το 2005 γύρισε τρεις ταινίες ενώ έχει παίξει και έχει κάνει την παραγωγή σε αρκετές ακόμα.

📅 22/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΤΖΟΝ ΣΕΪΛΣ

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος, ηθοποιός, μοντέρ αλλά και παραγωγός των ταινιών του, ο Τζον Σέιλς θεωρείται ο πατέρας του αμερικάνικου ανεξάρτητου κινηματογράφου. Ήταν υποψήφιος για Όσκαρ για τις ταινίες *Lone Star* και *Passion Fish* ενώ αυτήν την εποχή δουλεύει πάνω στο σενάριο του *Jurassic Park IV*. Η σκηνοθεσία είναι για τον ίδιο είναι μια πολύ αγχωτική διαδικασία γιατί «πολλά πράγματα είναι απόλυτα πέρα από τον έλεγχο σου. Μοιάζει λίγο σαν να προσπαθείς να γράψεις κάτι πολύ σοβαρό, με το ταξίμετρο δίπλα να δουλεύει. Απλώς βλέπεις τα χρήματα να σημαδεύουν κάθε δευτερόλεπτο που σκέφτεσαι».

📅 23/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

JIM GIANOPULOS

Ο ελληνοαμερικανός Jim Gianopoulos είναι ο Πρόεδρος του κινηματογραφικού κολοσσού 20th Century-Fox. Ακολουθώντας το ρίσκο, το ένστικτό του και το ταλέντο των ανθρώπων που εμπιστεύεται, πιστεύει πως μια καλή ιστορία είναι πάνω από το εθνικό ενδιαφέρον και αυτό το απέδειξε η ταινία *Γάμος αλλά ελληνικά*. Αισθάνεται το ίδιο Έλληνας όσο και Αμερικανός, έρχεται κάθε χρόνο στην Ελλάδα για διακοπές και μιλάει άπαιστα την ελληνική γλώσσα.

📅 25/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΝΤΑΝΙ ΓΚΛΟΒΕΡ

Παράλληλα με την πετυχημένη πορεία του στον κινηματογράφο, ο πολυβραβευμένος αμερικανός ηθοποιός έχει και μια έντονη κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα. Πιστεύοντας ακράδαντα στην ανθρώπινη αλληλεγγύη συμμετείχε σε διαμαρτυρίες ενάντια στην αμερικανική εισβολή στο Ιράκ αλλά και σε προσπάθειες ευαισθητοποίησης για τη μείωση της εξάπλωσης του AIDS στην Αφρική.

📅 24/11, 11.00, **Κασσαβέτης.**

ΑΚΟΥΣΕ ΤΟΥΣ

● PROJECTORS ● VIDEO VIDI WALLS ● ΘΕΩΝΕΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ● PLASMA TV ● ΠΑΡΑΓΩΓΗ & ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΑΣ
● ΕΙΣΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ ● ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ● ΗΧΗΤΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Alpha Vision
Οπτικοακουστικά Συστήματα

www.AlphaVision.gr

Φιλίππου 8, 55535 Παύσα Θεσσαλονίκη
Tel: 2310 326648 Fax: 2310 330584 Email: info@alphavision.gr

cinεκαρτα
η κάρτα μέλους του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Πληροφορίες: Αριστοτέλους 2, 1ος όροφος • Τηλ.: 2310 378400

www.filmfestival.gr

Αν κάθε ταινία χτίζεται σκαλοπάτι προς σκαλοπάτι, αν ο κινηματογράφος σε κινεί προς την κορυφή του κόσμου, απ' όπου τον αενίζεις από πλεονεκτική θέση, αν το σινεμά είναι μια «κλίμακα» στο χάρτη της πραγματικής ζωής, ο Μίκιο Ναρούσε επέλεξε να ανέβει αυτή τη σκάλα μοναχικά και επίμονα. Παρά τη μάλλον σύντομη ζωή του (1905 - 1969), κατάφερε να παραδώσει στην αιωνιότητα ενενήντα –πλην μία– ταινίες. Από τις πρώτες ταινίες που του εμπιστεύτηκαν τα ιαπωνικά στούντιο, ταινίες ολάσπικ ελαφρά διειστραμμένες από έναν υπόγειο μπηδενισμό, μέχρι τις πρώτες ώριμες της προπολεμικής περιόδου στην Ιαπωνία (*Όνειρα της κάθε νύχτας* -1933), τα λεπτοδουλεμένα δράματα στο ζενίθ της παραγωγικότητάς του (*Ο Ήχος του Βουνού* - 1954, *Τα Κυματιστά Σύννεφα* - 1955, *Κυλώνας* - 1957), αλλά και το τελευταίο, έγχρωμο πειράμά του (*Scattered Clouds* - 1967), το σινεμά του παρέμεινε σταθερά ανθρωποκεντρικό. Ο δημιουργός του προτιμούσε να βλέπει τις δραματουργικές, παρά τις απεικονιστικές δυνατότητες του ίδιου του κινηματογραφικού μέσου. Σε μια κοινωνία που βρισκόταν διαρκώς σε μετάβαση, οι ιστορίες του όριζαν μια σταθερά μεταβλητή, καθώς είχαν ως σημείο αναφοράς του τον άνθρωπο και τον τρόπο με τον οποίο αυτός ελίσσεται στο χρόνο. Η κάμερά του καθράριζε στις ανθρώπινες φιγούρες, που αναδεικνύονταν σε όλο τους το μεγαλείο με το λεπτοδουλεμένο μοντάζ.

Ωστόσο, ο Ναρούσε αρνήθηκε να υιοθετήσει μια αναγνωρίσιμη «υπογραφή» στο στίλ του,

επέμεινε στη ρεαλιστική κινηματογράφηση που στερείται εμφανιακής οπτικής ταυτότητας, αλλά χάρισε στους ηθοποιούς του την ευκαιρία να κοιτάξουν το θεατή ευθεία στα μάτια. Οι πρωταγωνιστές του, ήρωες και αντιήρωες της καθημερινής ζωής, γκέισες, barwomen, μικροϋπάλληλοι, μικροαπατεώνες. Γυναίκες χειραφετημένες, ανεξάρτητες, σκληρές επειδή υπήρξαν κάποτε ευαίσθητες –το αριστουργηματικό *Όταν μια γυναίκα ανεβαίνει τις σκάλες* δίνει μια λεπτή μόνο γεύση από αυτές. Ο Donald Richie, ένας από τους συστηματικότερους μελετητές της ιαπωνικής κινηματογραφικής βιομηχανίας και κουλτούρας, υπογραμμίζει πως «είναι η ίδια η πίστη του στο θέμα που χειρίζεται που δημιουργεί το στίλ του». Κάπως έτσι, ορίζει ένα ολόκληρο του κινηματογραφικό είδος (genre). Το «shomin-geki» απαρτίζεται από ταινίες για τα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα, που ξεκινούν από το ρεαλισμό, για να καθρεφτίσουν μια ολόκληρη εποχή, να μιλήσουν για ταξική διαστρωμάτωση, για τα αβάσταχτα βάρη της ενήλικης ζωής, για το ρόλο της γυναίκας. Για όλα αυτά δηλαδή που άλλοι επιλέγουν να μιλήσουν απλώς σωπαίνοντας. Ο Ναρούσε, όμως, ακροβάτης του μινιμαλισμού, ακροβατεί σε αυτό που η Laura Mulvey θα ονόμαζε σοφά «κόψη του ξυραφιού ανάμεσα στο νόημα και τη σιωπή».

ΜΙΚΙΟ ΝΑΡΟΥΣΕ

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ ΤΗ ΣΚΑΛΑ

Το παράδοξο όμως στην περίπτωση του, ήταν πως η σιωπή που ακολούθησε του θανάτου του, ήταν μεγαλύτερη από το νόημα του έργου του. Οι ίδιοι λόγοι που έκαναν τον Ιάπωνά σκηνοθέτη μεγάλο ήταν και αυτοί που αιτιολογούν το γιατί η βιβλιογραφία και οι εκδηλώσεις που του αφιερώθηκαν μετά θάνατον ήταν αντιστρόφως ανάλογες του πλήθους και του πλούτου του έργου του. Αν η δουλειά του άργησε να συζητηθεί στη Δύση, δεν φταίνε τόσο οι «τεχνικές δυσκολίες» που κληροδότησε ο πόλεμος, όσο κι αν αυτό ήταν η επίσημη εκδοχή. Ούτε φταίει ο (αναπόφευκτος) ετεροπροσδιορισμός του από την «Αγία Τριάδα» του σινεμά του Ανατέλλοντος Ηλίου, αυτό των Κουροσάουα, Όζου, Μιζογκούτσι, στη δεκαετία του '60. Απλώς σε μια εποχή στην οποία η λέξη μελόδραμα είχε αποκτήσει ήδη αρνητικά σημαινόμενα, ο Ναρούσε επέλεξε να καταθέσει όλες τις δυνάμεις του καλλιτεχνικού του μέσου στην υπηρεσία του θέματός του, να επικεντρωθεί στη ζωή ενός αλλιώτικου «περιθωρίου», την ύπαρξη του οποίου μια ολόκληρη κοινωνία πάσχιζε να κρατήσει κρυφή. Αν αναζητήσουμε την ετυμολογία της λέξης «μελόδραμα», θα καταλήξουμε στο προφανές. Κι όμως, αν στη Δύση το μελόδραμα δέθηκε άρρηκτα με τον ορισμό του Ρουσσώ (σύμφωνο με τον οποίο το μελόδραμα ήταν ένας νέος τρόπος καλλιτεχνικής έκφρασης, όπου οι ασάφειες και ελλείψεις του δραματοποιημένου κειμένου συμπληρώνονταν από τη χρήση της

Η σιωπή που ακολούθησε του θανάτου του, ήταν μεγαλύτερη από το νόημα του έργου του. Οι ίδιοι λόγοι που έκαναν τον Ιάπωνά σκηνοθέτη μεγάλο ήταν και αυτοί που αιτιολογούν το γιατί η βιβλιογραφία και οι εκδηλώσεις που του αφιερώθηκαν μετά θάνατον ήταν αντιστρόφως ανάλογες του πλήθους και του πλούτου του έργου του.

μουσικής), τα μελοδράματά του αναδεικνύουν το είδος σε όλη του τη φωτεινότητα, και αποδεικνύουν χαμπλόφωνα πόσο συγγενεύει τελικά ο κινηματογράφος με τη μουσική. Τα μελοδράματα του Ναρούσε, σαν μουσική δωματίου, εκτυλίσσονται σε σκοτεινές κάμαρες και ανοιχτά ξέφωτα. Έξω, ο κόσμος στον οποίο οι ήρωες περιδιαβαίνουν αβοήθητοι, καθώς τους τυφλώνει το καθημερινό φως. Μέσα, οι ήρωες βγάζουν από μέσα τους ό,τι έχουν και δεν έχουν, και προσκρούουν στα λογής τείχη που τους περιβάλλουν. Γι' αυτό και όταν ο σκηνοθέτης προασπίζεται την αισθητική φόρμα του μελοδράματος, εκτονώνει ένα ολόκληρο συλλογικό φαντασιακό. Τινάζει τον μέσα κόσμο έξω. Γι' αυτό το σινεμά που έκανε ο Μίκιο Ναρούσε δεν αναφέρεται απλώς στην καθημερινή ζωή, αλλά συστήνουν την εβδομηνάτη τέχνη όπως θα έπρεπε να είναι: «Larger than Life»

MIKIO NARUSE

In a constantly-changing society, his stories remained a constant with their focus on man and the way in which he evolves over time. His camera was fixed on human faces, with detailed editing revealing these in all their glory. By doing so, he shaped his own cinema genre. His "shomin-geki" (drama of ordinary people) is made up of films for the middle and lower classes, which used realism to reflect a whole era, speak of class divisions, show the unbearable burden of adult life and reveal the role of women. He focused on things that others only mentioned in passing. Laura Mulvey wisely observed that minimalist Naruse was balanced "On the edge razor's edge, between meaning and silence."

ήχος & εικόνα, computer, internet & επικοινωνία, μουσική & ταινίες, βιβλία

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Mediterranean Cosmos
Τηλ.: 2310 472978

ΒΟΛΟΣ

Ι. Κονιάρτου 9 & Ογύ 28
Τηλ.: 24210 22904

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

The Mall of Cyprus
Τηλ.: +357 22782542

από το Διακέμβριο
και στην

ΑΘΗΝΑ

Καρσιγιώρη Σερβίας 1
Πλατεία Συντάγματος

www.public.gr

ΝΕΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Η ΔΙΚΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΝΤΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η γνώμη της Λώρα Νταν δεν είναι τόσο απρόβλεπτη όσο ευαγγελίζεται ο τίτλος της ταινίας της. *Το απρόβλεπτο* ήταν οι συνέπειες του σχεδίου ανάπτυξης της ευρύτερης περιοχής του Ωστιν, μακριά στο Τέξας. Η ταινία της νεαρής ντοκιμαντερίστρας κάνει focus στο πρόσωπο ενός νεαρού που, προσπαθώντας να ανελιχθεί κοινωνικά, δοκιμάζει την τύχη του ως κτηματομεσίτης στις πηγές του Barton Springs αλλά βάζει σε κίνδυνο την ισορροπία του φυσικού περιβάλλοντος. Στη φιγούρα του διαγράφεται όλο το βάρος του Αμερικανικού Ονείρου, που ξεκινά από τον ιδεαλισμό και καταλήγει στον κυνισμό. Συνεχίζοντας το λεξικό των -ισμών, η νεαρή σκηνοθέτιδα προτείνει ένα άλλο είδος ακτιβισμού, όσο κι αν η ίδια αμφισβητεί τον όρο. Ίσως να της ταίριαζε αυτός του «ρομαντισμού», τόσο στο ύφος όσο και στο περιεχόμενο. Την παραγωγή προσυπογράφουν και οι Τέρενς Μάλικ και Ρόμπερτ Ρέντφορντ.

Το Αμερικάνικο Όνειρο είναι και ο πυρήνας του σκηνοθετικού ντεμπούτο του Κρέιγκ Ζόμπελ. *Ο Θαυμαστός Κόσμος του Ήχου*, ένα υβρίδιο μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ, αφηγείται την ιστορία του Μάρτιν, που απαντά σε μια αγγελία για τη θέση μουσικού παραγωγού σε μια νέα δισκογραφική εταιρεία, αλλά σύντομα ανακαλύπτει πως πρόκειται περί μιας ομάδας κομπιναδόρων με οργανωμένο σχέδιο για ν' αρπάξουν τα χρήματα όσων θα πλήρωναν όσο όσο για ένα συμβόλαιο. Όλα ξεκίνησαν από μια αγγελία που έβαλε ο ίδιος ο σκηνοθέτης όταν πρωτοσυνέλαβε την ιδέα. Η γενναία ανταπόκριση του κοινού ήταν αυτή που έκανε το σχέδιο πραγματικότητα. Οι καλλιτέχνες που εμφανίζονται στην ταινία είναι και αυτοί που απάντησαν στην πρωτότυπη αγγελία.

Πολύ πριν ο Ζόμπελ δοκιμάσει τον εαυτό του στη σκηνοθεσία, υπήρξε συμπαραγωγός των ταινιών του Ντέιβιντ Γκόρντον Γκριν. Ο τελευταίος, στο *Άγγελοι από Χιόνι* επιστρέφει στα αγαπημένα του θεματικά μοτίβα (αν και μεταφέρει ελεύθερα το ομότιτλο, πρώτο μυθιστόρημα του Stewart O'Nan): Το ennui του τοπίου της Americana, οικογενειακά μυστικά, οι έφηβοι που αποδρούν από τον κόσμο των «μεγάλων» (που αποδεικνύονται μικρότεροι), πάθη που σιγοβράζουν αλλά δεν βγαίνουν ποτέ στην επιφάνεια, που είναι εξ ορισμού παγωμένη. Όπως πάντα όμως κάτι τη σπάει, και κάτι καταλήγει στο βυθό της παγωμένης λίμνης. Όταν ο Γκόρντον Γκριν επισκέφτηκε τη Θεσσαλονίκη το 2000, δήλωσε πως το υπόδειγμα ανεξάρτητου δημιουργού που έχει στο μυαλό του, δεν είναι άλλο από τον Τοντ Χέινς. Επτά χρόνια αργότερα, μπορεί να καυχιέται πως ίσως και να ξεπέρασε το «δάσκαλό» του. Ο Τζο Σουάνμπεργκ δεν είχε κανένα δάσκαλο. Αυτό τουλάχιστον θα προσπαθήσει ν' αποδείξει στο masterclass που θα δώσει με θέμα το «DIY cinema». Το καλύτερο παράδειγμα, η ίδια του η ταινία *Η Χάνα Ανεβαίνει Σκαλιά*. Αφήνει ανοικτό το rec της κάμερας, για να

συλλάβει (επ' αυτοφώρω) σκηνές από τη ζωή μιας νέας, που πελαγοδρομεί ανάμεσα σε δυο άνδρες, δυο ζωές, δύο εκδοχές του εαυτού της. Και το κάνει μιλώντας πολύ! Αυτό που βγαίνει τελικά, η ατμόσφαιρα του «κάλεσα τους φίλους μου στο σπίτι μου να γυρίσω μια ταινία, επειδή μπορώ» είναι καταλυτικό! Όντως, ο Τζο τους κάλεσε (στο πλήθος διακρίνεται και ο Άντριου Μπουζάλσκι, σκηνοθέτης του *Funny Ha-Ha* και *Mutual Appreciation*). Ακόμη προσπαθούν να αποφασίσουν για το αν έκαναν το κόμπι τους επαγγέλμα, ή το αντίστροφο.

«ALL NIGHT/ I WANT THE YOUNG AMERICAN». ΑΥΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο BOWIE, ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΠΩΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΥ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ΕΤΣΙ ΤΙΣ «ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ» ΤΟΥ. ΓΙΑΤΙ ΑΝ ΣΕ ΗΜΕΡΕΣ ΕΝΟΣ ΑΚΑΤΑΣΧΕΤΟΥ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ, ΒΕΒΑΙΑ, ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ, ΚΑΤΑΚΛΥΖΕΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΜΕ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ, ΤΑ ΕΡΓΑ ΜΙΑΣ ΟΜΑΔΑΣ «ΝΕΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ» ΠΟΥ ΜΕΤΡΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΧΕΡΙΟΥ, ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ: ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΛΙΓΟΙ ΕΠΙΣΚΕΦΤΗΚΑΝ, ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΓΝΩΜΗ.

01. ΤΟ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟ
02. ΑΓΓΕΛΟΙ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ο Άλεξ Χόλντριτς πάντως, ξεκίνησε ως υπάλ-
λπος βίντεο κλαμπ. Γι' αυτό και σκέφτεται τό-
σο το τι να προτείνει στο κοινό του. Συνηθίζει
να λέει πως γυρίζει ταινίες που «μπορεί να
βλέπει ο κόσμος ευχάριστα όταν νιώθει χάλ-
ια». Πράγματι, το *Αναζητώντας ένα φιλή τα με-
σάνυχτα*, η ιστορία ενός ανθρώπου που την
παραμονή πρωτοχρονιάς αφήνει πίσω του τη
χειρότερη χρονιά της ζωής του και στρέφεται
στο μέλλον, δίνει στο κοινό μια συνταγή με
οδηγίες χρήσης. «Gee my life's a funny thing,
am I still too young?» αναζητά την απάντηση
ο Bowie. Οι «Νέοι Αμερικανοί» αναζητήσαν
κι αυτοί το πρόσωπο της Αμερικής που μας
αναλογεί, ακριβώς όπως τόσοι άλλοι αναζή-
τησαν κάποτε την Ιθάκη τους. Να ευχόμαστε
να είναι μακρύς ο δρόμος.

YOUNG AMERICANS

Although we are living in days of uncontrollable anti-Americanism in Europe, while America overwhelms our markets with American cinematic products, the work of a group of "New Americans" who can be counted on the fingers of one hand, enclose in their fist various faces of America: that land beyond the Atlantic, which only a few have visited, but for which everyone has an opinion.

ΓΙΑΣΜΙΝ ΑΧΜΑΝΤ

ΖΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πολλοί λένε πως δεν υπάρχει πραγματικότητα, παρά μόνο ιστορίες που την περιγράφουν. Η ιστορία της πιο δημοφιλούς σκηνοθέτιδας από τη Μαλαισία που επισκέπεται το 48ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, πράγματι, «ακούγεται» εξωπραγματική. Μετά από τις σπουδές ψυχολογίας σε Αγγλικό Πανεπιστήμιο, τη θητεία της στο τμήμα μάρκετινγκ μιας πολυεθνικής τράπεζας και το πέρασμά της από τη νύχτα (έπαιζε μπλουζ σε ένα πιάνο μπαρ που στην ταμπέλα του έγραφε «Scandals»), κατέληξε σε μια μεγάλη διαφημιστική εταιρία! Η ίδια περιγράφει την πορεία της στο χώρο της διαφήμισης ως την περιπέτεια «ενός ανίδεου κοριτσιού με αποπροσανατολισμένη προσωπικότητα, που σκόνταψε σε ένα λιμάνι για τους αποτυχημένους μυθιστοριογράφους και τους θεατρικούς συγγραφείς που στερούνται ταλέντου». Κι όμως, θα είναι αυτή της η περιπέτεια που θα της χαρίσει εξοικείωση με τα οπτικοακουστικά μέσα και την ευκαιρία να ανακαλύψει το δικό της ταλέντο και την αγάπη της να λέει ιστορίες.

Η πρώτη της ταινία, μια τηλεοπτική παραγωγή με τίτλο *Rabun*, αφηγείται την ιστορία ενός ζεύγους ηλικιωμένων που αφήνουν την επαρχία για να εγκατασταθούν στη μεγάλη πόλη μαζί με την κόρη τους Ορκέντ, που μόλις έχει αρχίσει να δουλεύει. Αυτή η νεαρή θα είναι και η ηρωίδα της άτυπης τριλογίας της, η οποία συμπυκνώνει την κοσμοθεωρία της και τη ματιά της στην κοινωνία της Μαλαισίας που είναι αυτό που περιγράφει το κλισέ ως «σταυροδρόμι πολιτισμών». Το *Sepet* (μεταφράζεται ως «βλέφαρο», αλλά και μεταφορικά ως «οχιστομάτης») είναι η ιστορία ενός εφηβικού διαφυλετικού έρωτα ανάμεσα στον Κινέζο Τζέισον και στην Ορκέντ, που αγαπά τις ταινίες από το Χονγκ Κονγκ. Στο *Gurba* («Anxiety») θα ξανασυναντηθούν στο πιο απρόσμενο σημείο –στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται ο πατέρας της παντρεμένης πα, Ορκέντ. Όσο για το βραβευμένο στην περασμένη Μπερλινάλε *Mukshin* («My Failing Eyesight»), αυτό συναντά την Ορκέντ σε προχωρημένη ηλικία, να αφηγείται νοερά στο δεκάχρονο εαυτό της, την ιστορία

της πρώτης βαθιάς της σχέσης με ένα αγοράκι. Η Ορκέντ δεν είναι απλώς μια κοινή ηρωίδα σε τρεις διαφορετικές ιστορίες. Είναι μια ηρωίδα παρούσα στις ζωές όλων μας. Η ιστορία της, οι ιστορίες των άλλων, οι ιστορίες όλων, απλές, αλλά τόσο σπάνιες στο να εξιστορηθούν, καταλήγουν στην εξής μία: πώς παρά τις διαφορές στη θρησκεία, τη φυλή, την ηλικία, οι άνθρωποι συνευρίσκονται γιατί τους ενώνουν περισσότερα πράγματα από αυτά που τους χωρίζουν. Όπως νομίζουμε πως συμβαίνει μόνο στις ταινίες.

YASMIN AHMAD

She describes her route through advertising as the adventure “of a girl without the slightest idea, with disorientated personality, who bumped into a harbour for failed novelists and talentless theatrical writers”. In spite of this, this adventure of her is the factor that made her feel at ease with the media and gave her the opportunity to discover her own talent and her love for telling stories.

Το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων (ΙΟΜ)
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ

Παρακολουθεί, μελετά και ερευνά τις εξελίξεις στο χώρο των ΜΜΕ σε θεσμικό, κοινωνικό, πολιτικό και τεχνικό επίπεδο. Εκπροσωπεί την Ελλάδα σε κοινοτικά προγράμματα (MEDIA) και ευρωπαϊκούς θεσμούς (EUROPEAN AUDIOVISUAL OBSERVATORY) και συντονίζει την αξιοποίηση των προγραμμάτων ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας.

Υποστηρίζει την οπτικοακουστική κοινότητα της χώρας
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

26

ΤΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΞΕΚΙΝΑ ΜΕ ΠΛΗΘΟΣ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ, MASTERCLASS, ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΤΙ. ΜΑΘΕ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ.

Αρχίζει το Balkan Fund

Θεσμός πλέον του Φεστιβάλ, το Balkan Fund –το Βαλκανικό Ταμείο Ανάπτυξης Σεναρίων του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης– δίνει και φέτος το «παρών» για πέμπτη συνεχή χρονιά, με τη συμμετοχή 13 σεναρίων από 6 χώρες: Κροατία, Τουρκία, Σερβία, Ρουμανία, Ελλάδα και Κύπρο, τα οποία θα παρουσιαστούν από τους σεναριογράφους, σκηνοθέτες και παραγωγούς τους, κατά τη διάρκεια ενός τριήμερου εργαστηρίου. Στη συνέχεια θα εξεταστούν από τη διεθνή επιτροπή του Ταμείου, η οποία θα βραβεύσει 4 από τα 13 σχέδια με 10.000 ευρώ το καθένα. Εκτός όμως από το χρηματικό έπαθλο που προσφέρεται, το Balkan Fund είναι και μια καλή ευκαιρία για να έρθουν οι δημιουργοί σε επαφή με διανομείς, παραγωγούς αλλά και διευθυντές άλλων Ταμείων, προκειμένου να προωθήσουν τη δουλειά τους.

Μέχρι στιγμής η πορεία των σεναρίων που έχουν βραβευτεί στο Balkan Fund είναι εξόχως ενθαρρυντική. Θυμίζουμε το *Grbavica* που κέρδισε τη Χρυσή Άρκτο στο Βερολίνο, το *The Tuning* με το Μεγάλο βραβείο στο Mannheim και το βραβείο καλύτερης ταινίας στη Νάπολη, το *Gucha - Distant Trumpet* που συμμετείχε στο Πανόραμα στο Φεστιβάλ του Βερολίνου και, τέλος, το *California Dreaming* που κέρδισε το Μεγάλο βραβείο, στο Τμήμα «Un certain regard» των Κανών.

Όσο για τις ταινίες γνωστών σεναριογράφων και σκηνοθετών όπως των Kutlug Ataman, Κωνσταντίνου Γιάνναρη, Razvan Radulescu κ.ά., των οποίων τα σενάρια διακρίθηκαν πιο πρόσφατα στο Balkan Fund, αυτές βρίσκονται ήδη στη διαδικασία ολοκλήρωσης.

Balkan Fund, 17 – 19/11, Αποθήκη 8 (Λιμάνι)

01

Έκθεση του Κωνσταντίνου Κακανιά

Έκθεση-εγκατάσταση του Κωνσταντίνου Κακανιά με τίτλο «Split (higher and higher)» φιλοξενείται στη γκαλερί Καλφαγιάν, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, έως τις 15 Δεκεμβρίου.

Η έκθεση πραγματεύεται το τραγικό υπαρξιακό κενό της εποχής μας και πρόκειται για μια εγκατάσταση όπου έχουν συγκεντρωθεί αντικείμενα –αναμνηστικά από τις πρόσφατες περιπέτειες της μυθικής κ. Τεπενδρή, αποτέλεσμα της συναναστροφής της με άτομα σαν την Lindsay Lohan και την Paris Hilton.

Παράλληλα, ο καλλιτέχνης δημιούργησε αποκλειστικά για το Φεστιβάλ ένα υπερμέγεθες μπαλόνι-γλυπτό της κ. Τεπενδρή, το «Film Freak», το οποίο θα κοσμήσει τον υπαίθριο χώρο της Αποθήκης 8 σε όλη την διάρκεια του Φεστιβάλ.

«Split (higher and higher)», 17/11–15/12, Γκαλερί Καλφαγιάν, ώρες λειτουργίας: Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο: 10.00–15.00 & Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 10.00–14.30 & 18.00–21.00. «Film Freak», 17–26/11, υπαίθριος χώρος Αποθήκης 8

Η «Σιωπή» της Ευανθίας Τσαντίλα

Εγκατάσταση με βιντεοπροβολή της εικαστικού Ευανθίας Τσαντίλα, με τίτλο «Η Σιωπή», φιλοξενείται έως τις 30 Νοεμβρίου στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Β1, Λιμάνι). Αντλώντας έμπνευση, μεταξύ άλλων, από ένα χωρικό/αρχιτεκτονικό απόσπασμα ενός κατεξοχόν κλασικού έργου του Ingmar Bergman, τη *Σιωπή*, η αναγνωρισμένη διεθνώς καλλιτέχνη καταθέτει τη δική της οπτική –μέσα από τα δύο βίντεο, μία ηχητική μπάνα και το συνδυασμό χώρου/αρχιτεκτονικής αντικειμένων– πάνω στην κατάρρευση της επικοινωνίας.

Ευανθία Τσαντίλα: «Η Σιωπή» (εγκατάσταση με βιντεοπροβολή στο πλαίσιο της 1ης Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης), 17–30/11, 10.00–22.00, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Β1, Λιμάνι),

Με το φακό του William Klein

Βγάζοντας μια φωτογραφία δικαιολογώ το ότι είμαι περίεργος. W.K.

Έκθεση με φωτογραφίες του διάσημου αμερικανού φωτογράφου, ζωγράφου, σκηνοθέτη και γραφίστα Γουίλιαμ Κλάιν, που απεικονίζουν πρόσωπα και μέρη της Νέας Υόρκης, του Τόκιο, της Μόσχας, της Ρώμης και του Παρισιού από τη δεκαετία του '50 μέχρι σήμερα, φιλοξενείται έως τις 10 Ιανουαρίου στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Η έκθεση, που επιμελείται η Μάριον Ιγγλέση, πραγματοποιείται παράλληλα με το κινηματογραφικό αφιέρωμα του φετινού φεστιβάλ στο έργο του καλλιτέχνη και κατά τη διάρκειά της θα προβάλλονται, σε ειδικά διαμορφωμένο σημείο του Μ.Μ.Σ.Τ., οι ταινίες μικρού μήκους *Broadway by Light*, *Ralentic* και *Contacts*.

Ανακαλύπτοντας το πολύπλευρο ταλέντο του 79χρονου καλλιτέχνη θα δούμε, μεταξύ άλλων, αφίσες των ταινιών του, μακέτες βιβλίων αλλά και μια σειρά ανέκδοτων φωτογραφιών της Ελλάδας, την οποία επισκέφθηκε ο Κλάιν το 1957 και το 1963. **William Klein, Έκθεση φωτογραφίας, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 16/11 – 10/1, 10.00– 22.00. Εγκαίνια έκθεσης: 17/11, 12.00.**

02

ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Στο χθεσινό φύλλο του Πρώτου Πλάνου, στο χάρτη με τους χώρους του Φεστιβάλ, παραλείψαμε να αναφέρουμε το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, που φιλοξενεί τη σημαντική έκθεση-αφιέρωμα στο έργο του Γουίλιαμ Κλάιν. Η επανόρθωση, λοιπόν, κρίνεται όχι μόνο αναγκαία, αλλά και ουσιαστική.

02

03

Φωτογραφικά «Ανοιχτά Παράθυρα»

Μέσα από «Ανοιχτά Παράθυρα» κοιτάει ο Κώστας Παπούκας και φωτογραφίζει από έξω προς τα μέσα. Στο «αδιάκριτο» αυτό ταξίδι μας παίρνει μαζί του εκθέτοντας τις φωτογραφίες του στο Δωμάτιο με Θέα (Ολύμπιον). Η έκθεση διοργανώνεται σε συνεργασία με τη φωτογραφική ομάδα «Φωτοπόροι».

Κώστας Παπούκας: «Ανοιχτά Παράθυρα», 5-30/11, 10.00-02.00, «Δωμάτιο με Θέα» (Ολύμπιον, 4ος όροφος).

«It's only» Fatih Akin

Φίλος του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τακτικός του επισκέπτης, ο Φατίχ Ακίν επανέρχεται στα μέρη που γνωρίζει και φέτος, με δύο ιδιότητες: αυτή του σκηνοθέτη αλλά και του μουσικού παραγωγού. Έτσι, παράλληλα με την προβολή της νέας του ταινίας *Στην άκρη του ουρανού* (Φρίντα Λιάππα, 23.00) που κέρδισε το βραβείο σεναρίου στις φετινές Κάνες, θα το γιορτάσει σπίνοντας ένα αξέχαστο πάρτι στο μπαρ «It's only», κρατώντας μαζί με τον Marko Valic το ρόλο του DJ. Όπως το είχε κάνει και πριν από δύο χρόνια μαζί με τους μουσικούς του ντοκιμαντέρ του *Ο ήχος της πόλης* στην Αποθήκη Γ' στο λιμάνι.
Φατίχ Ακίν: πάρτι & DJ set, bar «It's only», 17/11, 23:00

Κουβεντιάζοντας

Ανάμεσα στις προβολές και μέσα στο γενικό αναβρασμό του Φεστιβάλ δεν είναι δυνατόν να λείπει η χαλαρή συζήτηση με ανταλλαγή απόψεων, για θέματα που εγείρουν μια προβολή και με εσωτερικές ανησυχίες που εκφράζονται μόνο όταν χαλαρώνεις. Η δυνατότητα αυτή προσφέρεται καθημερινά μέσα από την ζώνη του «Just Talking», όπου δημιουργοί αλλά και άλλοι διαπιστευμένοι του Φεστιβάλ θα μοιράζονται τις σκέψεις τους, πίνοντας καφέ, σε μια ανοιχτή φιλική συζήτηση με συντονίστρια τη δημοσιογράφο και σκηνοθέτιδα Αγγελική Κόντις. Το σημερινό πρόγραμμα (17/11), με ανοιχτό θέμα συζήτησης, έχει ως εξής: Grzegorz Pacek - σκηνοθέτης, Joanna Kulig - ηθοποιός (Πολωνία, *Wednesday, Thursday Morning*), Αθανάσιος Καρανικόλας - σκηνοθέτης, Titus Kreyenberg - παραγωγός, Άννα Λαλασιδου - ηθοποιός (Γερμανία, *Elli Makra-42277 Wuppertal*), Δημήτρης Κιτσικούδης - σκηνοθέτης (Ελλάδα, *The More You Speak, The More You Cry*), Δημήτρης Καρακατσάνης - σκηνοθέτης (Βέλγιο, *Small Gods*), Γιάγκος Ραφτόπουλος - σκηνοθέτης (Ελλάδα, *Γιαγκόνιαν: Οι σκοτεινές μέρες του χαμού*), Ileana Birsa, δημοσιογράφος (Ρουμανία, *Time Out Bucuresti*)
«Κουβεντιάζοντας», καθημερινά 16.00 - 17.00, Κτίριο Ε του Ο.Λ.Θ (απέναντι από την Αποθήκη Γ')

Ο ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ – ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΓΑΚΗΣ, ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Κάθε χρονιά στα μέσα Νοεμβρίου, η Θεσσαλονίκη «παίζει» τον α΄ πρωταγωνιστικό ρόλο στις αίθουσες στο Λιμάνι, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ, σ' όλο το μήκος της παλιάς παραλίας και στα κάθετα σ' αυτήν δρομάκια, εξελίσσεται με μόχθο και έμπνευση, η ανήσυχη και φιλόδοξη ταινία της σύγχρονης πολιτιστικής ζωής της.

Με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, η Θεσσαλονίκη αναλαμβάνει ένα διεθνή ρόλο που είναι ταυτόχρονα και εθνικός ρόλος: ένα κινηματογραφικό κέντρο, ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση, το Βορρά και το Νότο, με ευκαιρίες και δυνατότητες για συνάντηση, επικοινωνία και διάλογο ανάμεσα σε διαφορετικούς κόσμους.

Κάθε Νοέμβριο σ' αυτήν την πόλη, «αναπνέουμε» σινεμά!

Ο μισός ενεργός πληθυσμός της Θεσσαλονίκης, μεγάλωσε μαζί του: από τα μαθητικά και φοιτητικά ακόμη χρόνια, θυμάμαι ολοζώντανα το συνωστισμό έξω από τις αίθουσες, την ανησυχία για μια θέση σ' αυτές, τα χειροκροτήματα –αλλά και τις φωνές αποδοκιμασίας– για τις ταινίες, τον ενθουσιασμό για τους ηθοποιούς που αναγνωρίζαμε δίπλα μας στα καφέ της πόλης.

Καλή επιτυχία και στην 48η διοργάνωση!

Masterclass: στο μυαλό του του Τζον Μάλκοβιτς

Ένας σοβαρός λόγος για να ξεκινήσετε το κυριακάτικο πρωινό σας νωρίς είναι η συνάντηση με μια από τις ξεχωριστές και ιδιαίτερες προσωπικότητες του παγκόσμιου κινηματογράφου. Ο λόγος για τον ηθοποιό, σκηνοθέτη και παραγωγό Τζον Μάλκοβιτς που, στο πλαίσιο της παρουσίας του στο φετινό Φεστιβάλ, θα παραδώσει αύριο ένα εφ' όλης της ύλης masterclass για την δουλειά του και θα μοιραστεί τις σκέψεις του πάνω στην τέχνη του ηθοποιού, το Χόλιγουντ αλλά και την ίδια τη ζωή. Όσοι είδατε την ταινία *Στο μυαλό του Τζον Μάλκοβιτς* και νιώθετε ότι δεν καταφέρατε να διεισδύσετε στο διανοητικό του σύμπαν, ίσως αύριο είναι η μεγάλη σας ευκαιρία.
Masterclass: Τζον Μάλκοβιτς, 18.11, 11.00, αίθουσα Τζον Κασσαβέτης (Λιμάνι)

04

Πάνελ για το περιβάλλον

Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα για τα σημαντικά και επείγοντα περιβαλλοντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πλανήτης, η σημερινή προβολή του πολυαναμενόμενου οικολογικού ντοκιμαντέρ της Λέιλα Κόνερς Πίτερσεν *11th Hour* –σε αφήγηση και παραγωγή του Λεονάρντο Ντι Κάπριο– είναι μόνο η αρχή. Περισσότερη ενημέρωση και αφορμή για συζήτηση θα βρείτε αμέσως μετά το τέλος της παρουσίασης της ταινίας, στο πάνελ που διοργανώνεται με τη συμμετοχή ειδικών που δραστηριοποιούνται στον τομέα της οικολογίας.
Προβολή 11th Hour και πάνελ για το περιβάλλον, 17/11, 12.30, αίθουσα Τζον Κασσαβέτης.

04

03

04

05

BLUEBERRY DAYS IN THESSALONIKI

THE FIRST DAY'S CHAOS –WITH TICKETS, BADGES, GREETINGS, MAPS, OPENING CEREMONIES ETC – IS GIVING WAY TO EVEN MORE EXCITEMENT. AFTER ALL, TODAY GREECE REMEMBERS THOSE WHO STOOD UP AGAINST THE COUNTRY'S JUNTA ON THE 17TH OF NOVEMBER, 1974. EXPECT BUSINESS-NOT-AS-USUAL IN TOWN.

Canadian-Greek venture

Before Tom Hanks started producing movies in Greece, producer Robert Lantos chose the country as the natural location to shoot Jeremy Podeswa's *Fugitive Pieces*. The World War Two story is on today's line-up. Shot in part on the island of Hydra in 2006, it tells the story of a man (Stephen Dillane) living in Canada who tries to come to terms with the Nazi's having murdered his family. Tonight, there will also be a screening of the Greek box office hit of the year, *El Greco*, an Amadeus-like story (in English) of an artist and his nemesis.

New Discoveries

The international competition section begins today, with the screening of Mushon Salmona's film *Vasermil*, a look at the difficulties that a group of teen boys from emigrant families face in Israel. There are 13 other films in the running for the Golden and Silver Alexander awards – as well as a host of other distinctions. Salmona and Karakatsanis (director of out-of-competition film *Small Gods*) are among the many directors pouring into town.

Sayles Homework

The John Sayles tribute of 17 films is underway. Viewers can warm themselves up for events featuring Sayles later in the week (including his honorary ceremony on the 20th) by watching today's *Baby It's You*.

11th Hour Round table

Leonardo DiCaprio produced the environmental documentary *The 11th Hour* to jog his millions' of fans' global consciousness. Today, at 12.30 at the John Cassavetes cinema, there will be a special screening of the film and a round table discussion on ecology.

Marbles Moment

Please note that in the place of an honorary ceremony to Jack Lang at the Olympion at 9pm, festival head Despoina Mouzaki will introduce Alexis Bisticas' short film *The Marbles*.

DigitalWave launching

Today also sees the first day of DigitalWave, the two-year-old festival section devoted to innovative local filmmakers working in digital media. The event begins with a screening of Tassos Boulmetis' 1989 film *The Dream Factory*. Boulmetis is best known for his foodie hit *A Touch of Spice* (2003).

Independence Days

Don't forget to check out some of the offerings of this section of adventurous films, including Japanese master Mikio Naruse's 1955 story of a love that cannot be, *Floating Clouds*, or Lee Chang-dong's film about a woman plagued by tragedy, *Secret Sunshine*.

Fatih Akin

At 11pm, as Fatih Akin's new film *The Edge of Heaven* starts rolling, so will his records at the club "It's Only". Akin and Marco Valic will be the DJs for the evening. *The Edge of Heaven* is about a man who initially disapproves of – but eventually befriends his father's lover. The plot, like Akin's life, bridges Turkey and Germany.

Gavras' New Film

Costa-Gavras will hold a press conference from noon-1 at the Plateia Odeon cinema to talk about his new film.

Balkan Beginnings

The Balkan Fund Workshop is launched today. The event, bringing together the region's most promising and accomplished screenwriters will run through to November 19th. The opening event is at 9.30am.

Just Talking II

For the second year, between 4-5pm, filmmakers, journalists and the audience are invited to attend Just Talking, a panel –in English– in Building E. Every day 6-8 guests will sit pretty on some comfortable sofas, sip wine or coffee and talk about a host of issues related to filmmaking. Today's panel includes: Grzegorz Pacek, director, and Joanna Kulig, actress, Poland, *Wednesday, Thursday Morning* (IC); Athanasios Karanikolas, director, Titus Kreyenberg, producer, Anna Lalsidou, actress Germany, *Elli Makra-42277 Wuppertal* (IC); Dimitris Kitsikoudis, director, Greece, *The More You Speak, The More You Cry* (Gk); Dimitris Karakatsanis, director, Belgium, *Small Gods* (Out of Comp); Yagos Raftopoulos, director, Greece, *Yagonan: The Dark Days of Doom* (DW) and Ileana Birsan, journalist, Romania, "Time Out Bucuresti". I'll be moderating.

PS

Don't forget to check out the opening of the Evanthia Tsadila (4pm) and Kostas Kakania' (noon) exhibits. These are a great excuse to squeeze in some window shopping, a fierce art in Thessaloniki.

ΡΑΚΟΡ, ΣΙΝΚΛΕΡ, ΤΡ
ΣΕΚΑΝΣ, ΠΟΣΤ, ΤΡ
ΖΟΥΜ, ΓΚΡΟ ΠΛΑΝ
ΒΕΡΤΙΚΑΛ, ΣΟΥΠΕΡ
ΜΟΤΕΡ, ΡΕΛΑΝΤΙ,
ΤΕΛΕΣΙΝΕ, ΠΟΖΙΤΙΦ
ΝΤΕΚΟΥΠΑΣ, ΚΑΣΤ
ΡΕΦΛΕΚΤΕΡ, ΦΛΑΣ
ΚΟΠΙΑ ΖΕΡΟ, ΝΕΤ, Ι

κινηματογράφος σε απλά ελληνικά

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

	ΤΙΤΛΟΣ	A' ΠΡΟΒΟΛΗ	B' ΠΡΟΒΟΛΗ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	Βάσερμιλ			
	Τετάρτη, Πέμπτη πρωί			
	Έλλη			
	Κούκλες			
	Η στιγμή σου			
	Φθινοπωρινός κύκλος			
	Η επήρεια			
	Παγωνιά			
	Valse Sentimentale			
	Ορφανά			
	Διόρθωση			
	Από ψηλά			
	PVC-1			
Ψιμο στάχυ				

	ΤΙΤΛΟΣ	A' ΠΡΟΒΟΛΗ	B' ΠΡΟΒΟΛΗ	ΤΕΛΙΚΗ
ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ	Περωμένο	3.074		
	California dreamin' (endless)	3.775		
	Επιστάτης νεκρών			
	Τα πάνω κάτω			
	Η άκρη του ουρανού			
	Μάο Τσε Τουγκκ			
	Κρυμμένα πρόσωπα			
	Αυγό			
	Η Διεθνής			
	Αρμίν			
	Η παγίδα			
	Χάντερσφιλντ			
Τα υπόλοιπα είναι σιωπή				

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ FISCHER απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 48ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού Προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια», όπως επίσης και σε μία ταινία του προγράμματος «Digital Wave». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

	ΤΙΤΛΟΣ	A' ΠΡΟΒΟΛΗ	B' ΠΡΟΒΟΛΗ	ΤΕΛΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2007	Straight story			
	Πολύ μιλάς... πολύ κλαις			
	El Greco			
	Παρέες			
	Uranya			
	Ο Σεφέρης στη χώρα της έκλειψης			
	Alter ego			
	Μεταμόρφωση			
	Valse Sentimentale			
	Μυστικά και ψέματα			
	Κορόιδο εν «τάξει»			
	Διόρθωση			
	Μια μέλισσα τον Αύγουστο			
	Πρώτη φορά νονός			
	Η επιστροφή			
Γυναικείες συνωμοσίες				
Κλέφτες				

	ΤΙΤΛΟΣ	A' ΠΡΟΒΟΛΗ	B' ΠΡΟΒΟΛΗ	ΤΕΛΙΚΗ	
DIGITAL WAVE	Ερωτικά μαθήματα για επαναστατική δράση				
	Γιαγκόναν: Οι σκοτεινές μέρες του χαμού				
	Άκου				
	Στάση ζωής				
	Στο κάτω (κάτω) της γραφής!				
	Πανικός και παράνοια μέσα σε μια παραίσθηση				
	Έξοδος				
	Προσοχή εύθραυστον				
	Το μήλο μέσα στο κεφάλι σου				
	Την καρδιά μου πλήγωσες				
	@THENS BLOGS				

ΣΑΒΒΑΤΟ / SATURDAY 17.11.2007		OLYMPION		PAVLOS ZANNAS		TONIA MARKETAKI		FRIDA LIAPPA		JOHN CASSAVETES		STAVROS TORNES		ODEON-PLATIA		MUSEUM		TELOGLION	
13:00	JS Είς' εσύ, μωρό μου / Baby It's You 105' John Sayles USA 1983 - O.V. English	JS 10:15 Ψάρι του πάθους Passion Fish 135' John Sayles USA 1992 - O.V. English	JS 12:00 (GROUP A) Βραβευμένες Ταινίες Μικρού Μήκους Θεστ. Δράμας 2007 / Award-Winning Short Films Short Film Festival in Drama 2007 Kimon & Lucy 8' - Triantafyllou για μια mera 32' - En thermo 17' - Esoteriko, nyhta 17' - O doolofonos tis leoforas 15' - I ektasi pou analogi 14' - Gina Dostoyevsky 13' - To perasma 22'	JS 14:00 Λιάνα Lianna 113' John Sayles USA 1983 - O.V. English	JS 12:30 The 11th Hour 91' Leila Connors Petersen Nadia Connors USA 2007, O.V. English	JS 11:00 Τα πάνω κάτω Prevrteno 105' Igor Ivanov FYROM - Croatia 2007 O.V. Slavomacedonian, English/English sub.	Bal 15:30 Ο ψευτο-ταξιτζής El taxista ful 87' Jo Sol (Jordi Solé) Spain 2005 O.V. Spanish, Catalan/English sub.	JS 17:30 Άντρες με τα όπλα Men with Guns 128' John Sayles USA 1997 O.V. Spanish, It., Eng., Nahuatl, Maya, Tzotzil, Kuna/English sub.	JS 19:00 Η εξορία Η εκδοχή του Λόρενς Lawrence 105' James Ivory USA 1968 - O.V. English	JS 14:45 Επιάλις / Efaltis 90' Ερρίκος Ανδρέου/Erricos Andreou Greece 1961 - O.V. Greek/English sub.	JS 16:30 Μωχάμετ Αλί: Ο μέγιστος Muhammad Ali: The Greatest 110' William Klein France 1974 - O.V. English, French/English sub.	JS 15:30 Τα κωμωδιστικά σύννεφα Ukigumo 123' Mikio Naruse Japan 1955 O.V. Japanese/English sub.	Bal 15:30 Princesses Princesses 114' Fernando León de Aranoa Spain 2005 O.V. Spanish/English sub.	JS 18:00 Me Yo 100' Rafa Cortés Spain 2007 O.V. Spanish/English sub.	JS 20:30 Η ώρα της αλήθειας Die Ungezogenen 95' Pia Marais Germany 2007 O.V. German/English sub.	JS 23:00 Ο ορφανός El orfanato 100' Juan Antonio Bayona Spain 2007 O.V. Spanish/English sub.			

Official Int'l Programme	Greek Films 2007	Independence Days	Balkan Survey	DigitalWave	Tributes	Greek Tributes	Focus
International Competition IC	Feature Films FF	Yasmin Ahmad YAm	Main Selection Bal	DigitalWave DW	John Sayles JS	Nikos Nikolaidis Nik	Contemporary Wars Foc
Special Screenings SpSc	Documentaries Doc	Mikio Naruse Nar	Special Screenings BkSs	National Cinemas	William Klein WK	Spotlights Sp	
Out of Competition OC	Award-Winning Short Films Sho	Someone to Watch StW	Special Screenings SpSc	New Spanish Cinema Spn		Special Screenings SpSc	
	Works in Progress WIP	Lee Chang-dong Lee				Film Noir in Greek Cinema Noir	

SpSc Η ταινία προβάλλεται καθημερινά από τις 17/11 έως και τις 26/11 (12:00, 15:00, 18:00) στο Γιαγονι Χαμάμ - Λουρά στα Λουλουδάκια!

Empire II 180' Amos Poe USA 2007 O.V. English

Empire II will screen daily from 17/11 to 26/11 (12:00, 15:00, 18:00) at the Yahoudi Hamam (Louloudakia Hamam)

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

48ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2007

**“ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ”
ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ!**

www.ert.gr

NOKIA Nseries

Nokia N76.
Ένας όμορφος υπολογιστής.

- Πλοήγηση στο διαδίκτυο και άμεση πρόσβαση στο email
- Πλήκτρα άμεσης πρόσβασης στη μουσική και στην κάμερα
- Ισχυρός υπολογιστής πολυμέσων S60
- Ανάγνωση αρχείων Word, PDF, ZIP κ.α.

© 2007 Nokia

ALPHA COPY

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Φραγκούδη 5
176 71 Καλλιθέα
Αθήνα
Τηλ.: 210 920 3700
Fax: 210 920 3799

NCS ΑΘΗΝΑΣ
Λεωφ. Θεολογισμένης 187
& Αρτης
166 74 Γλυφάδα, Αθήνα
Τηλ.: 210 891 8700
Fax: 210 891 8899

NCS ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
Λεωφ. Γεωργικής
Σχολής 54
570 01 Πυλαία, Θεσ/νίκη
Τηλ.: 2310 486 190/192
Fax: 2310 486 199

NCS ΠΑΤΡΑΣ
Αγ. Ανδρέα 122
262 21
Πάτρα
Τηλ.: 2610 222 415
Fax: 2610 242 740

NCS ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Εθνικής
Αντιστάσεως 125
713 05 Ηράκλειο, Κρήτη
Τηλ.: 2810 344 298
Fax: 2810 346 195

NCS ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
Μιχαήλ Καραολή 5
13 11 Λευκωσία
Τ. Θ. 257 01 Κύπρος
Τηλ.: +357 2267 1211
Fax: +357 2267 1436

NCS ΣΚΟΠΙΩΝ
60, Ivo Ribar Lola Str.
1000 Skopje
FYR.D.Macedonija
Tel.: +389 23 298 877-8
Fax: +389 23 298 879

NCS ΣΟΦΙΑΣ
4, Iskar Str.
1000 Sofia
Bulgaria
Tel.: +359 2 9808 994
Fax: +359 2 9804 112

NCS ΒΕΛΓΙΓΡΑΔΙΟΥ
20, Rajiceva Str.
11000 Belgrade, Serbia
Tel.: +381 11 3035 777
Fax: +381 11 3036 050
Careline: +381 11 3035 333

AC/N ΤΙΡΑΝΩΝ
Europe Trade Center
Bulevardi Bajram Curri
Tirana, Albania
Tel.: +355 427 2 575
Fax: +355 427 2 576

www.alphacopy.gr

www.nokia.gr

e-mail: nokia-info@alphacopy.gr

Nokia Careline: 801 11 66542